

The book is owned by nuchnet@se-ed.net

Type to Word document by nuchnet@se-ed.net

Convert to PDF format by ton@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only.

Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai fiction history.

ซองเปียร์-เริงระบำ

ป.อินทปาลิต

เมื่อกลางปี พ.ศ.๒๔๙๔ ยูเนสโคหรือองค์การศึกษาวิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งองค์การสหประชาชาติ ได้เปิดการประชุมขึ้นที่กรุงปารีส ดร.ดิเรก ณรงค์ฤทธิ์ ผู้เชี่ยวชาญในวิชาวิทยาศาสตร์ได้เดินทางไปร่วมประชุมในฐานะเป็นผู้แทนของประเทศไทยเป็นเวลาประมาณ ๒ เดือน

เพราะ ดร.ดิเรก เป็นนักวิทยาศาสตร์ผู้ยิ่งใหญ่ของโลกคนหนึ่ง ประกอบทั้งเขาเป็นนายแพทย์ที่เชี่ยวชาญในการแพทย์ทุกสาขา ชาวฝรั่งเศสซึ่งได้ยินชื่อเสียงเขามานานแล้วจึงได้สนใจกับนายแพทย์หนุ่มของเรามาก เพียงแต่ ดร.ดิเรกก้าวลงจากเครื่องบินสี่เครื่องยนต์ ที่สนามบินเขาก็แลเห็นประชาชนชาวฝรั่งเศสมาคอยต้อนรับ เขาประมาณ ๓,๐๐๐ คน ประชาชนได้เหยียบกันตายถึง ๒๔ คน และได้รับบาดเจ็บสาหัสไม่น้อยกว่า ๕๐๐ คน ยายแก่เป็นลมตาย ๑๙ คน ตำรวจฝรั่งเศสได้ระดมกำลังกันคอยกันฝูงชนที่เข้ามาห้อมล้อมขอลายมือ ลายเท้า หรือขอข้าวของของนายแพทย์หนุ่ม ซึ่ง ดร.ดิเรกได้อุทิศให้แฟนเหล่านั้นนับตั้งแต่เน็คไท ผ้าเช็ดหน้า กระดุมเสื้อ แม้กระทั่งกระดุมกางเกงและเชือกผูกรองเท้า

ไม่ว่า ดร.ดิเรกจะอย่างไรไปไหน ประชาชนฝรั่งเศสก็ได้ดักคอยดูเขาจนยวดยานพาหนะเดินไม่ได้ ผู้หญิงหลายคนได้มีจดหมายหรือโทรศัพท์มาขอแต่งงานกับ ดร.ดิเรกของเรา และส่วนมากสัญญาว่าจะออกเงินค่าแหวนสำหรับสวมให้หล่อนต่อหน้าบาดหลวงให้ด้วย เมื่อดิเรกชี้แจงให้ฟังว่าเขามีครอบครัวแล้ว สาวๆชาวฝรั่งเศสกลับบอกเขาว่า หล่อนพร้อมจะเป็นเมียหรือธิดานางบำเรอของเขา สุดแล้วแต่จะเลี้ยงดูหล่อนในสถานใด

ระหว่างที่นายแพทย์หนุ่มพักอยู่ในประเทศฝรั่งเศส มองสิเออร์ ยาแดง นายกเทศมนตรีแห่งนครปารีสได้เชิญ ดร.ดิเรกไปพักอยู่ที่คฤหาสน์ของเขา ซึ่งเป็นคฤหาสน์ใหญ่โตสวยงามมาก มองสิเออร์ ยาแดง ได้ให้การรับรองนายแพทย์หนุ่มราวกับว่าดิเรกเป็นพระเจ้าแผ่นดินพระองค์หนึ่ง เขายกย่องให้เกียรติ ดร.ดิเรกมากมาย เขาให้ความสะดวกสบายจนกระทั่ง ดร.ดิเรกรู้สึกว่าเขาเป็นเจ้าของคฤหาสน์ที่พำลั้งนั้น เขาพานายแพทย์หนุ่มท่องเที่ยวชมเมืองสวรรค์ของปารีส เที่ยวทุกตรอกทุกมุม จนกระทั่ง ดร.ดิเรกต้องแอบคิดยา นีโอ ซัลวาซาล และเพ็นนิซิลินให้ตัวเองไม่ต่ำกว่า ๓๐ เข็ม

ทุกคนในครอบครัวของ มองสิเออร์ ยาแดง ดิต่อเขามาก คอยเอาใจทุกซ่ซุขของเขาตลอด ๒๔ ชั่วโมงโดยเฉพาะลูกชายและลูกสะใภ้ของมองสิเออร์ ยาแดง ได้เอื้ออารีต่อนายแพทย์หนุ่มของเราทุกสิ่งทุกประการ ซึ่งบุญคุณของ มองสิเออร์ ยาแดงและสมาชิกครอบครัวของเทศมนตรีผู้สูงอายุ ดร.ดิเรกจะลืมเสียมิได้เลย หลังจาก ดร.ดิเรกได้เดินทางกลับประเทศไทยเมื่อหมดสมัยประชุมแล้ว เขาได้จัดส่งของขวัญอันมีค่าเป็นเงินจำนวนหนึ่งส่งไปให้ มองสิเออร์ ยาแดงหลายสิ่ง และไม่ลืมส่งจดหมายไปเยี่ยมเยียนได้ตามทุกซ่ซุข ซึ่ง ดร.ดิเรก กับ มองสิเออร์ ยาแดง ได้มีการติดต่อกันเสมอมาจนทุกวันนี้

เมื่อต้นเดือนตุลาคมที่ผ่านมา ดร.ดิเรกได้รับโทรเลขจาก มองสิเออร์ ยาแดง มีข้อความว่าลูกชายและลูกสะใภ้ของเขา อยากจะเดินทางมาเที่ยวประเทศไทยเพื่อศึกษาขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรมของชาติไทยถ้าหากว่า ดร.ดิเรก ยินดีจะให้การรับรองบุตรชายและลูกสะใภ้ของเขาแล้วก็ให้โทรเลขแจ้งไปให้ทราบ

นายแพทย์หนุ่มปีติเหลือที่จะกล่าว เพราะเขามีโอกาสที่จะได้ตอบแทนบุญคุณอันใหญ่หลวงของ มงสิเออร์ ยาแดง ในครั้งนี้ เขาจึงโทรเลขด่วนไปถึงเทศมนตรีผู้สูงอายุแห่งนครปารีส แจ้งว่าเขายินดีที่จะรับรองลูกชายและลูกสะใภ้ของ มงสิเออร์ ยาแดง อย่างดีที่สุดและด้วยความเต็มใจอย่างยิ่ง

หลังจากนั้นไม่กี่วัน มงสิเออร์ ยาแดง ก็โทรเลขด่วนมาถึงนายแพทย์หนุ่มอีกหนึ่งฉบับ มีข้อความดังนี้
ดร.ดิเรก ณรงค์ฤทธิ

บางกอก ไทแลนด์

ลูกชายและลูกสะใภ้ของฉันจะมาถึงบางกอกในวันที่ ๑๗ เดือนนี้ เวลา ๑๖.๐๐ น. โดยเครื่องบินของบริษัท เค.แอล.เอ็ม.

ยาแดง.

นายแพทย์หนุ่มได้เรียนให้เจ้าคุณประสิทธิ์และคุณหญิงวาดทราบ เพื่อขออนุญาตประมุขของบ้าน"พัชราภรณ์"ให้ลูกชายและลูกสะใภ้ของ มงสิเออร์ ยาแดง มาพักอยู่ที่นี้ในฐานะเป็นแขกผู้มีเกียรติ แล้วดิเรกก็เล่าให้ฟังว่า มงสิเออร์ ยาแดง ได้มีบุญคุณต่อเขาอย่างมากมายเมื่อครั้งเขาไปประชุม ยูเนสโค.ที่กรุงปารีสกลางปี พ.ศ.๒๔๙๔

เจ้าคุณประสิทธิ์และคุณหญิงวาดไม่ขัดข้องอะไรตรงกันข้าม ท่านทั้งสองได้เตรียมการต้อนรับลูกชายและลูกสะใภ้ของ มงสิเออร์ ยาแดง อย่างเต็มที่ ทั้งนี้ก็เพราะท่านต้องการให้ ดร.ดิเรกมีหน้ามีตานั้นเอง คุณหญิงวาดยินดีให้งบประมาณการรับรองแขกผู้มีเกียรติสองคนในวันละ ๒,๐๐๐ บาท พล นิกรและอาเสี้ยกิมหงวนก็ยินดีที่จะร่วมมือกับนายแพทย์หนุ่มทำการต้อนรับลูกชายและลูกสะใภ้ของมงสิเออร์ ยาแดง

ตอนบ่ายวันเสาร์ ที่ ๑๗ ตุลาคม เวลา ๑๕.๐๐ น. สีสหายของเราพร้อมด้วยเจ้าคุณปัจฉิมและเจ้าแห้วได้มาปรากฏตัวขึ้นที่ท่าอากาศยานดอนเมือง ทุกคนแต่งกายแบบสากลอย่างเรียบร้อยและภาคภูมิ คณะพรรคสี่สหายได้จัดรถ "คาดิลแล็ค" เก่งมาต้อนรับลูกชายและลูกสะใภ้ของ มงสิเออร์ ยาแดง โดยมอบให้เจ้าแห้วเป็นคนขับรถคันนี้ ส่วนพาหนะของสี่สหายคือรถ "บูอิค" เก่งสีฟ้า

เมื่อมาถึงสนามบิน ก่อนกำหนดเวลาประมาณหนึ่งชั่วโมง นิกรรู้สึกหิวจึงเสนอความเห็นว่าจะกินอาหารว่างกันเสียก่อน ดังนั้นคณะพรรคสี่สหายจึงพากันเข้าไปในราชธานี นั่งรับประทานอาหารว่างและสนทนาฆ่าเวลา พล ได้สืบถามเจ้าหน้าที่ของโรงแรมราชธานี ได้ความว่าเครื่องบินบริษัท เค.แอล.เอ็ม.ที่มาจากยุโรปเครื่องนี้ จะถึงสนามบินดอนเมืองในเวลา ๑๕.๕๐ น.

เมื่อใกล้จะถึงกำหนดเวลาเครื่องบินมาถึง คณะพรรคสี่สหาย ก็พากันไปรอคอยต้อนรับบริเวณด้านศุลกากรและกรมตรวจคนเข้าเมือง มีประชาชนหญิงชายมาคอยต้อนรับผู้โดยสารในราวร้อยคนเศษ

นิกรมองดูจุดเล็กๆจุดหนึ่งซึ่งปรากฏอยู่ที่ขอบฟ้าทางขวามือของเขาแล้วนิกรก็ยกมือขึ้นมองดูนาฬิกาแต่แล้วเขาก็จึยปาก นึกขึ้นได้ว่านาฬิกาข้อมือของเขาเสียมาหลายเดือนแล้วยังไม่ได้แก้ นิกรเอื้อมมือจับมือซ้ายของเสี้ยหงวนแล้วยกขึ้นมองดูนาฬิกา

"อ้อ เรือบินมาตามกำหนดเวลาที่เดียว ฝรั่งเศสทำอะไรจะรู้จักรักษาเวลาดีมาก"

เจ้าคุณปัจฉิมยกมือขึ้นป้องหน้าผากมองดูจุดเล็กๆนั้นที่ใกล้เข้ามาตามลำดับ

"ลำนี้อาจใช้หรือเปล่าก็ไม่รู้ แกมองดูให้ตื๊วะพล มันก็เครื่องยนต์แน่"

นายพัชราภรณ์ยิ้มให้ท่าน

"ไกลเหลือเกินครับคุณอา เห็นจะสังเกตไม่ได้หรอกครับ"

เสี้ยหงวนกำหนดทั้งสองอย่างหลวมๆ แล้วยกขึ้นสองต่างกลิ้งสองทางไกล เจ้าคุณปัจฉิมก็ถามอาเสี้ย
เบาๆ

“ก็เครื่องยนต์วะ อ้ายหงวน”

อาเสี่ยขมวดคิ้วยัน

“ผมเข้าใจว่าสี่ครับ แต่มองไปมองมาไม่มีแม้แต่เครื่องยนต์เดียว”

ท่านเจ้าคุณกลืนน้ำลายเอื้ออก

“ไม่มีเครื่องยนต์แล้วมันจะบินได้อย่างไรวะ”

“อ้าว” อาเสี่ยอุทาน “ก็เครื่องร่อนยังงี้ล่ะครับ”

ท่านเจ้าคุณค้อนขยับ “เครื่องร่อนทำไมมันมีเสียงกระหึ่ม”

ความเงียบเกิดขึ้นชั่วขณะ พล พัชราภรณ์ ยกมือวางขวาวลงบนพานายแพทย์หนุ่ม แล้วกล่าวถามอย่างเป็นงานเป็นการ

“แกยังไม่ได้ออกบอกพวกเราเลยว่า ลูกชายและลูกสะใภ้ของมองสิเออร์ ยาแดง ชื่ออะไร”

นายแพทย์หนุ่มพยักหน้าช้าๆ สายตาของเขามองดูเครื่องบินสี่เครื่องยนต์ ซึ่งบินมาเกือบจะถึงสนามบินดอนเมืองอยู่แล้ว

“ออไรน์ กันลืมบอกแกไป ลูกชายของมองสิเออร์ ยาแดง เป็นนักอักษรศาสตร์ ที่มีความรู้ยอดเยี่ยมมากที่จะหาใครเปรียบเหมือน เขาชื่อ มองสิเออร์ กาลาแมเม็ต”

นิกรหัวเราะก๊าก

“ก็อร่อยดีนะซี กะละแมเม็ตกินดีกว่ากะละแมธรรมดามาก”

นายแพทย์หนุ่มอดหัวเราะไม่ได้

“กาลาแมเม็ตเป็นภาษาฝรั่งเศส ไม่ใช่ภาษาไทยว้ย” แล้วเขาก็หันมาทางพล “มองสิเออร์ กาลาแมเม็ตเป็นลูกชายและทายาทคนเดียวของ มองสิเออร์ ยาแดง”

เสี่ยหงวนพูดขึ้นอย่างน่ารำคาญ “คำว่า “มองสิเออร์” เขาออกเสียงดีกว่าวะ เรียกแต่ชื่อเขาก็แล้วกัน เป็นอันว่าเรารู้แล้วว่า”มองสิเออร์” แปลว่า นาย”

นายแพทย์หนุ่มอธิบายต่อไป

“กาลาแมเม็ตเป็นลูกชายและทายาทคนเดียวของยาแดง เขาเป็นหนุ่มใหญ่มีอายุรุ่นราวคราวเดียวกับพวกเรานี่แหละ แต่ความรู้ของเขายอมรับกันว่าเป็นเลิศ เขาสำเร็จอักษรศาสตร์จากฝรั่งเศสและจากประเทศอังกฤษ เขาใช้เวลาทั้งหมดสนใจกับภาษาศาสตร์เท่านั้น เขาพูดแขกได้หลายภาษา เขาพูดเจ๊กเหมือนเจ๊กเมืองจีน พวกแกคงจะแปลกใจเมื่อกันบอกให้รู้ว่า กาลาแมเม็ตพูดภาษาไทยได้ดีเหมือนอย่างเราๆ นี่แหละ เขาเขียนหนังสือไทยไม่เลวนัก เขามีความสนใจกับประเทศเรามานานแล้ว ตั้งแต่สงครามโลกครั้งแรกซึ่งเขายังเด็ก กาลาแมเม็ตเล่าให้กันฟังว่า เขาเคยยุดกงรถยนต์และกองบินของทหารไทยในบังคับบัญชาของพลโทพระยาเทพหัสดินทร์ฯ เดินแถวลอดประตูชัยที่กรุงปารีส

เจ้าคุณปัจฉินึกฯ กล่าวถามพลางมองดูเครื่องบินสี่เครื่องยนต์ซึ่งกำลังร่อนลงสู่เครื่องบินแห่งท่าอากาศยานดอนเมือง

“แล้วเมียของ มองสิเออร์ กาลาแมเม็ตล่ะ ถ้าจะเป็นคนเก่งเหมือนกันสินะ”

“เมียหรือครับ...เมียของกาลาแมเม็ตสวยหยดย้อยทีเดียวครับ แล้วยังเป็นเด็กมาก เมื่อก่อนผมไปปารีสสองปีที่แล้วมานี้หล่อนอายุประมาณ ๒๐ ปีเห็นจะได้ หล่อนชื่อมาดาม...มาดาม”

นิกรพูดต่อขึ้นทันที “กะละแมกวน”

ดร. ดิเรกหันมาทำตาเขียว “ใครบอกแก่ล่ะ”

นายจอมทะเล้นหัวเราะคิก “ก็ไม่รู้หรือ ผัวชื่อกะละแมเมียด เมียก็ควรชื่อกะละแมกวนชิวะ ถึงจะสมกัน”

คณะพรรคสี่สหายต่างหัวเราะขึ้นพร้อมๆกัน

ดิเรกว่า “หล่อนชื่อมาตามชองเปียร์”

“ว่า ชื่อไม่เพราะเลย “ กิมหงวนพูดยิ้มๆ “ถ้าจะไว้เปี่ยสองข้างเลยชื่อแม่สองเปี่ย”

นายแพทย์หนุ่มลืมหูลิง “ชองเปียร์” เขาเอ็ดตะโรลั่น

“ไม่ใช่สองเปี่ยไว้ย หูของแก่ล่ะก็ฟังอะไรมักจะเพี้ยนเสมอ กันจะเล่าให้แกฟัง มาตามชองเปียร์คนนี้เป็นที่รู้จักกันในวงสังคม ที่กรุงปารีสว่าอดีตของหล่อนคือนางนักร้องเต้นระบำตามคาบาเรต์ต่างๆ โดยเฉพาะหล่อนเต้นรำบัลเลต์ได้ดีมาก

ยายคนนั้นนอกจากสวยที่สุดแล้วยังไปที่สุดด้วยนัยน์ตาของหล่อนหยาดเอี่ยมและทำท่าย ใบหน้าหวานแฉ่ำ สดวกว่าดารารายาพนตรีนฮอลลีวูดเป็นไหนๆ รูปร่างอวบอัด หน้าอกใหญ่เหมือนเจนนี รัสเซล แต่เอวคอดเหมือน โอลิเวีย เดอ ฮาวีแลนด์ สดชื่นร่าเริง เหมือนนกในดงเถล ช่างพูดช่างคุยมาก โทกเป็นไฟแลบพูดอะไรเชื่อถือไม่มีใครได้ สังคมที่ปารีสรู้สึกว่าจะรังเกียจหล่อน แต่เจ้ากาลาแมเมียดทั้งรักทั้งหลงหล่อนทีเดียว

ขอเตือนพวกเราว่าอย่าเอ่ยเรื่องระบำบัลเลต์เป็นอันขาดเพราะกาลาแมเมียดเขาไม่ชอบ เขาไม่ยอมให้ใครกล่าวขวัญถึงอาชีพเมื่อครั้งอดีตของเมียเขา”

เสียหวนมองดูหน้าพลแล้วยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“ระวังให้ดีไว้ยพล ผู้หญิงฝรั่งเศสนะ เราช้อนไม่ใช่เล่น นอกจากนี้ยังใจบุญสุนทานด้วย พักอยู่ที่บ้านเรา แกลอย่างเกี่ยวกับหล่อนเป็นอันขาด ถึงอย่างไรก็นึกบ้างว่าหนามจิ้งจะมันยาว”

พลหัวเราะหึๆ

“ไม่เป็นไรหรอก เวลากันตายแกช่วยเอาขวานใส่โลงไปด้วยก็แล้วกัน จะได้เอาไปริดหนามจิ้ง”

แล้วเขาก็พูดกับนายแพทย์หนุ่ม “กันไม่เคยเห็นผู้หญิงฝรั่งเศสเลยไว้ยหม่อ ให้ตื่นตายเถอะวะ เคยเห็นแต่ในหนังเท่านั้น เขาว่าผู้หญิงฝรั่งเศสขี้มากเขี้ยวหรือ”

“ออไรน์ ออไรน์” นายแพทย์หนุ่มพูดพลางมองดูเครื่องบินสี่เครื่องยนต์ กำลังวิ่งแท็กซี่จากสนามด้านนอก เลี้ยวขวาผ่านถนนสายกลางตรงมาเทียบท่าอากาศยาน

“รับรองว่าอย่างแกไปเที่ยวปารีสต้องเสียคนแน่ ผู้หญิงปารีสแต่งตัวทันสมัยและไปที่สุดในโลก บางคนสวมเสื้อกระโปรงในลอน แต่ไม่มีเสื้อชั้นในและเปิดตี่ไค้ต เดินไปไหนมาไหน หมาเห่าเกี้ยว”

“นั่นแน่” เจ้าคุณปัจเจกฯร้องขึ้นดังๆ “เอากันถึงพริกถึงขิงอย่างนั้นเขี้ยวหรือ ถ้ายังงั้นในไม่ช้านี้ผู้หญิงไทยเราคงจะเอาอย่างแฟชั่นฝรั่งเศสบ้าง เพราะขณะนี้นิยมเสื้อในลอนกันแล้ว”

เจ้าแห้วเบรี่ยวปากเต็มทนก็พูดเพิ่มพ้ำขึ้นเบาๆ

“รับประทานขึ้นนุ่งกระโปรงในลอนไม่นุ่งเปิดตี่ไค้ตละก็ พิมพีไทยคงมีชาวพาดหัวที่เด็ดทุกวัน รับประทานย้ายตลยอดด้วนชุดเหมยสาวนุ่งในลอน... ตีหนุ่มสะกรรม่วยเพราะพิตจัดอะไรเหล่านี้เป็นแน่”

นิกนยกฝ่ามือผัดหน้าเจ้าแห้วเบาๆ

“ยื่นเฉยๆเถอะวะ อย่าพูดหรือออกความเห็นอะไรเลย “

“โธ่” เจ้าแห้วคราง “รับประทานยื่นเบรี่ยวปากอยู่นานแล้ว พูดอะไรนิดหนอยก็ได้”

การสนทนาสิ้นสุดลงเพียงเท่านี้ เครื่องบินสี่เครื่องยนต์ของบริษัท เค.แอล.เอ็ม. จอดเทียบท่าอากาศยานแล้ว บันไดรถเข็นถูกนำเข้าไปเทียบเครื่องบินเครื่องนั้น ต่อจากนั้นประตูด้านซ้ายของเครื่องบินก็เปิดออก บรรดาผู้โดยสารและเจ้าหน้าที่ประจำเครื่องบินได้พากันเดินลงมา ต่างคนต่างถือกระเป๋าเดินทางใบกะทัดรัด ซึ่งนำมาได้ในน้ำหนักจำกัด บรรดาผู้โดยสารต้องเสียเวลาแสดงหนังสือเดินทางและให้เจ้าหน้าที่ศุลกากรตรวจสอบข้าวของในกระเป๋าเดินทางของตนตามระเบียบ

นายแพทย์หนุ่มได้ชี้บอกให้คณะพรรค ๔ สหายมองคูมองสิเออร์ กาลาแมเม็ต และมาตามชองเปียร์นับตั้งแต่สองสามปีกรรยาก้าวลงมาจากเครื่องบินยักษ์ นายชื่อเหมือนชนมไทยรูปร่างขนาดเดียวกับ พล พัทธราภรณ์ ส่วนมาตามชองเปียร์ร่างอวบอัด แต่งเสื้อกระโปรงชุดน้ำตาลและสวมหมวกสวยเก๋ ถึงแม้จะเห็นในระยะไกล คณะพรรค ๔ สหายก็รู้สึกว่่าหล่อนเป็นหญิงสาวที่สวยงามตาไม่น้อย

บรรดาผู้โดยสารที่ได้แสดงหนังสือเดินทาง และให้เจ้าหน้าที่ตรวจค้นกระเป๋าเสื้อผ้าเรียบร้อยแล้วก็ทยอยกันออกมาท่าอากาศยาน มีพรรคพวกญาติมิตรเข้ามาห้อมล้อมอย่างอุ่นหนาฝาคั่ง เสียงพูดคุยทักทายกันฟุดฟิดฟอไฟ แซดไปหมด ล้วนแต่ใช้ภาษาอังกฤษและฝรั่งเศสสนทนากัน

ในที่สุด มองสิเออร์ กาลาแมเม็ตก็เดินควบคู่กับมาตามชองเปียร์ออกมาจากท่าอากาศยานตอนเมือง นายแพทย์หนุ่มปราดเข้าไปหา ปลอ่ยให้ ๓ สหายกับเจ้าคุณปัจฉินึก และเจ้าแห้วยืนรออยู่ นายกาลาแมเม็ตตื่นเต้นดีใจเหลือที่จะกล่าวเมื่อได้เห็น ดร.ดิเรก สองสหายปราดเข้ามาเขย่ามือกันตามธรรมเนียมชาวตะวันตก และตบ่าตบหลังกัน ทักทายปราศรัยกันด้วยภาษาอังกฤษ ต่อจากนั้น ดร.ดิเรกก็หันมาจับมือกับแม่สาวร่างอวบอัดหน้าอกใหญ่ย่นี่น ตาหวาน ต่างฝ่ายต่างไต่ถามทุกข์สุขซึ่งกันและกันด้วยอัธยาศัยไมตรี สนทนากันเกือบห้านาที แล้ว ดร.ดิเรกก็พาสองสามีภรรยาเข้าไปหาคณะพรรคของเขา แล้วดิเรกก็แนะนำให้มองสิเออร์ กาลาแมเม็ตกับมาตามชองเปียร์รู้จักกับคณะพรรคของเขาทีละคน ซึ่งรวมทั้งเจ้าแห้วด้วย

มีการจับมือและทักทายกันตามระเบียบสังคมของชาวยุโรป กาลาแมเม็ตโอบาปราศรัยกับ ๔ สหายและเจ้าคุณปัจฉินึก ด้วยภาษาฝรั่งเศส ซึ่งดิเรกคนเดียวเท่านั้นที่ฟังรู้เรื่อง พลได้ตอบด้วยภาษาอังกฤษ กาลาแมเม็ตกับมาตามชองเปียร์จึงรีบเปลี่ยนถ้อยคำสนทนาเป็นภาษาอังกฤษเช่นเดียวกัน และเมื่ออาสาเสี้ยกิมหงวนพูดภาษาจีนกลางกับเขา กาลาแมเม็ตก็ได้ตอบกับอาสาเสี้ยด้วยภาษาจีนกลางอย่างคล่องแคล่ว ทำให้กิมหงวนแปลกใจอย่างยิ่ง

นิกรยกมือตบแขนนายกาลาแมเม็ตเบาๆ

“นี่ นายห้าง กันอยากจะพูดภาษาฝรั่งเศสกับแกเหมือนกัน แต่ว่ากันเป็นชาตินิยม เพราะฉะนั้นขอให้กันพูดภาษาไทยกับแกดีกว่า เพราะที่นี้เป็นผืนแผ่นดินของไทยแลนด์ หรือยังงี้เพื่อน”

นายกาลาแมเม็ตยิ้มให้นิกร แล้วเขาก็กล่าวเป็นภาษาไทยอย่างฉลาดฉาน

“อ้อ-ดีซีครับคุณ ผมก็ตั้งใจอยู่แล้วว่านับตั้งแต่ผมเหยียบผืนแผ่นดินของประเทศไทย ผมจะพยายามพูดภาษาไทยให้มากที่สุด”

นิกรยิ้มเหยย

“ไอ้โฮ นายจอมทะเล้นอุทานเบาๆ “คุณพูดไทยได้ดีอย่างนี้เชียวหรือนี่”

กาลาแมเม็ตหัวเราะ

“ผมเป็นนักศึกษาครับ ผมสนใจกับประเทศสยามมาตั้งแต่ผมมีอายุได้เจ็ดแปดขวบ ผมอยากจะมาเที่ยวเมืองไทยนานแล้ว แต่ได้ข่าวว่าที่นี่แก้ปฏิวัติสักหนอยก็เลยไม่กล้ามา”

นิกรว่า “แต่ก่อนนี่ก็มีเหมือนกันครับ แต่เดี๋ยวนี้บ้านเมืองสงบเรียบร้อยแล้ว เมืองไทยเป็นเมืองพระ ร่มเย็น เป็นสุขที่สุดในโลก อาหารการกินอุดมสมบูรณ์”

เจ้าคุณปัจฉินึกฯ พุดตัดบท

“เราไปคุยกันที่บ้านดีกว่า คุณกาลาแมเม็ต คุณเดินทางมาถึงคงจะเหน็ดเหนื่อยและอ่อนเพลียมาก โดยเฉพาะภรรยาของคุณคงต้องการพักผ่อน ไปเถอะคุณ พวกเราได้เตรียมจัดที่พักไว้สำหรับคุณและภรรยาของคุณไว้ เรียบร้อยแล้ว”

มองสิเออร์ กาลาแมเม็ต ยิ้มให้ภรรยาของเขาแล้วพูดกับหล่อนเป็นภาษาฝรั่งเศส

“ฉันดีใจเหลือเกินที่รักที่เราได้รับการต้อนรับจากหมอดิเรกอย่างสนิทสนมและเป็นกันเองเช่นนี้ เพื่อนของเขา และพ่อตาของเขา รู้สึกว่าเป็นคนมีอัธยาศัยอันดี โอบอ้อมอารีต่อเรา”

มาตามชองเปียร์ยิ้มให้ ๔ สหาย และพูดภาษาไทยด้วยประโยคสั้นๆ ง่าย ๆ

“ขอบคุณมาก ฉานดีไซม์ สวัสดิ์”

๔ สหายอมยิ้มไปตามกันต่างนึกชมเชยรูปสมบัติอันเลอโฉมของแม่สาวฝรั่งเศสผู้นี้ ซึ่งงามพริ้งทุกสัดส่วน กิริยาท่าทางของหล่อนสดชื่นรื่นเริง คณะพรรค ๔ สหายต่างพาสองสามีภรรยาออกไปขึ้นรถที่จัดมารับ เพื่อเดินทาง กลับบ้านพัชราภรณ์

เพียงสามวันที่มองสิเออร์ กาลาแมเม็ตกับภรรยาของเขาได้มาพักอยู่ที่บ้าน “พัชราภรณ์” ในฐานะที่เป็นแขกผู้มีเกียรติ สองสามีภรรยาต่างรู้สึกซาบซึ้งในบุญคุณของคณะพรรค ๔ สหายอย่างยิ่ง เจ้าคุณปัจฉินึกฯ เจ้าคุณประสิทธิ์และคุณหญิงวาดได้เอาใจใส่ในทุกๆ สุขและความเป็นอยู่ของเขาอย่างดีที่สุด อาหารทุกมื้อเป็นอาหารชั้นที่หนึ่ง ซึ่งเสิร์ฟจนได้จ้างพ่อครัวชาวจีนคนหนึ่งมาทำอาหารสำหรับมองสิเออร์ กาลาแมเม็ตและมาตามชองเปียร์

สองสามีภรรยาพักอยู่ในห้องอันกว้างขวาง ชั้นบนของตัวตึก มีคนใช้ชายหญิงผลัดเปลี่ยนกันคอยรับใช้ตลอดเวลา ๔ สหายกับเมียๆ ของเขาก็ได้กระทำตนเป็นมิตรที่ดีของนายกาลาแมเม็ตและมาตามชองเปียร์ ลูกชายของเทศมนตรีแห่งนครปารีสรู้สึกว่าเขาได้ต้อนรับเขาดีเสียกว่าที่เขาเคยได้ต้อนรับดิเรกเสียอีก

วันนั้นตรงกับวันอังคาร ๔ สหายกับเจ้าคุณปัจฉินึกฯ ได้พานายกาลาแมเม็ตกับภรรยาเดินทางจากกรุงเทพฯ โดยรถ “ซีฟโรเล็ท” ตรวจการค้นใหญ่ซึ่งมีเจ้าแห้วเป็นคนขับ บ่ายหน้าตรงไปยังจังหวัดพระนครศรีอยุธยา

กาลาแมเม็ตเป็นนักศึกษาที่สนใจในประวัติศาสตร์ของชาติไทยมาก ดังนั้นเขาจึงขอร้องให้คณะพรรค ๔ สหายพาเขามาชมพูนียสถานและโบราณวัตถุแห่งอดีตนครหลวงของประเทศไทย

คณะพรรค ๔ สหายพาสองสามีภรรยาชาวฝรั่งเศสมาถึงพระนครศรีอยุธยาในเวลาประมาณ ๑๐.๐๐ น. หลังจากแวะรับประทานอาหารที่ตลาดหัวรอกันสักครู่ ดร.ดิเรกก็พาสองสามีภรรยาไปกับพรรคพวกของเขาออกเดินทางไปยังพระราชวังโบราณ

ภายในพระราชวังโบราณสงบเงียบ แสงอาทิตย์ตอนใกล้เที่ยงกำลังร้อนจัด รถตรวจการแล่นไปตามถนนซึ่งวกเวียนไปมา ผ่านพระราชวังและวัดต่างๆ ซึ่งมีแต่ทรากสลักหักพัง และมีแผ่นป้ายบอกไว้

รถตรวจการแล่นมาหยุดหน้าวัดมงคลบพิตรมองเห็นพระพุทธรูปองค์ใหญ่แลตระหง่านนั่งขัดสมาธิอยู่ในโบสถ์ซึ่งปราศจากหลังคา คงมีแต่เสาโบสถ์และกำแพงบางส่วนเท่านั้น

คณะพรรค ๔ สหายทำหน้าที่เป็นผู้นำเที่ยว มองสิเออร์กาลาแมเม็ตได้ถ่ายภาพองค์พระพุทธรูปแห่งวัดมงคลบพิตรไว้เป็นที่ระลึก แล้วถือโอกาสถ่ายภาพคณะพรรค ๔ สหายกับภรรยาของเขาด้วย หลังจากนั้นเขาก็ซักถาม

ประวัติศาสตร์ของชาติไทยจากนิกร ซึ่งกิมหงวนได้แอบกระซิบบอกนายกาลาแมเม็ตว่านิกรเป็นนักประวัติศาสตร์ที่เชี่ยวชาญคนหนึ่งในประเทศไทย

“คุณนิกร” นายกาลาแมเม็ตพูดภาษาไทยอย่างชัดเจน “เท่าที่มศึกษามา ผมทราบว่าอยู่ขณะนี้เคยถูกพม่าตีแตกถึงสองครั้ง เป็นความจริงใช่ไหมคุณ”

นายจอมทะเล้นยัดหน้าอกขึ้นและยิ้มอย่างภาคภูมิใจ

“ถูกแล้วคุณเม็ต” นายกาลาแมเม็ตทำหน้าที่ชอบกล

“กรุณาเรียกชื่อผมให้เต็มดีกว่า ผมชื่อกาลาแมเม็ตไม่ใช่เม็ตเฉยๆ” แล้วเขาก็หัวเราะชอบใจ “คุณช่วยอธิบายให้ผมฟังหน่อยเถอะครับว่าไทยเสียกรุงแก่พม่าในรัชสมัยของพระเจ้าแผ่นดินองค์ใด”

นิกรมองดูองค์พระพุทธรูปองค์ใหญ่ แล้วพูดยิ้มๆ

“ไทยเสียกรุงครั้งแรกในแผ่นดินของสมเด็จพระเจ้าจักรพรรดิ”

นายกาลาแมเม็ตทำตาปริบๆ

“เอ-เท่าที่ผมเคยเรียนมาปรากฏว่าแผ่นดินพระมหินทราธิราชนี่ครับ”

นิกรพูดเร็วปรือ “ครับ ครับ ถูกแล้ว สมเด็จพระเจ้าจักรพรรดิกับพระมหินทราธิราชก็คือบุคคลเดียวกันนั่นเอง ก่อนจะเป็นพระเจ้าแผ่นดินชื่อสมเด็จพระเจ้าจักรพรรดิได้เป็นในหลวงก็ทรงพระนามว่าพระมหินทราธิราช”

“อ้อ” นายกาลาแมเม็ตตรง “ผมเพิ่งทราบเดี๋ยวนี้นี้ว่าพระมหินทราธิราชมีชื่อสองชื่อ แล้วเหตุผลที่ไทยเสียกรุงแก่พม่าละครับ”

นิกรยกไหล่และแบมือทั้งสองข้าง “ไม่จำเป็นต้องมีเหตุผล เราสู้เขาไม่ได้เราก็ต้องแพ้เขา”

“เอ นักประวัติศาสตร์ชั้นดีอย่างคุณจะต้องค้นคว้าหาเหตุผลให้ได้ซีครับ ว่าเพราะอะไรไทยจึงเสียกรุงอยู่ภายใต้แก่พม่าซ้ำศึก”

นิกรเ็นหัวเราะเสียงกร่อย “เหตุผลแรกก็คือว่า ที่แรกคนไทยนี้ก็จะสู้พม่าได้ ครั้นรบกันไปรบกันมาสู้เขาไม่ได้กรุงมันก็ต้องแตก แหม คุณอย่าซักผมให้มากนักเลยครับ ผมซักจะลืมนๆเสียหมดแล้ว คุณถามอ้ายหงวนดูดีกว่า เขาเคยเป็นอาจารย์สอนประวัติศาสตร์อยู่หลายปี”

มองสิเออร์กาลาแมเม็ตหันขวับมาทางอาเสี่ยทันที

“อาเสี่ยที่รัก อาเสี่ยช่วยสอนประวัติศาสตร์ชาติไทยให้ผมบ้างซีครับ”

กิมหงวนนึกอยากเตะนิกรเป็นที่สุดแต่หาเรื่องห้าแถมมาให้เขา แต่อาเสี่ยเ็นแสดงสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส

“อย่าเรียกว่าสอนเลยครับ คุณกาลาแมเม็ต เรียกว่าชี้แจงให้กันฟังดีกว่า คุณข้องใจอะไร หรือจะให้ผมเล่าประวัติตอนไหนบอกมาเถอะครับ แต่ว่าความรู้ของผมก็เรียกว่ารู้งูๆปลาๆ”

นายกาลาแมเม็ตหัวเราะเบาๆ

“นักปราชญ์มักถ่อมตัวเสมอ บุคลิกลักษณะของอาเสี่ยบอกให้ผมรู้ว่าอาเสี่ยเป็นคนมีความรู้สูงมาก ผมมั่นใจว่าอาเสี่ยจะต้องเชี่ยวชาญในประวัติศาสตร์ของชาติไทย”

เมื่อถูกยอเช่นนี้อาเสี่ยกิมหงวนก็ลืมหัน มีใบหน้าแดงระเรื่อ เขายิ้มน้อยยิ้มใหญ่และพูดกับมองสิเออร์กาลาแมเม็ตว่า

“ก็ไม่รู้จะไรมากมายหรอกครับ แต่ผมก็พอจะบอกคุณได้ว่าเส้าโบสถ์ต้นซ้ายมือ นั้น คนงานที่ขนอิฐใส่บุงก็มาสร้างเส้าต้นนั้นก็มีคนและชื่ออะไรบ้าง ตามประวัติศาสตร์ที่ผมเคยเรียนมา”

นายกาลาแมเม็ตนัยน์ตาเหลือก

“อาเสี๋ยเรียนละเอียดลึกซึ่งถึงเพียงนี้เชียวหรือครับ”

กิมหงวนยิ้มเอียงอาย

“ครับ ผมไม่ได้เรียนแบบนักศึกษานี้ครับคุณกาลาแมเม็ต ผมเรียนแบบนักประวัติศาสตร์และโบราณคดี ซึ่งผมทั้งค้นและทั้งคว่ำมาเป็นเวลานาน”

ชายหนุ่มชาวฝรั่งเศสมองเสี๋ยหงวนอย่างเลื่อมใส

“อ้อ อาเสี๋ยช่วยบอกผมหน่อยเถิดว่า ใครเป็นคนสร้างพระนครศรีอยุธยา ผมจำไม่ได้เสียแล้ว”

“บูโร ก็ช่างปุ่นและช่างไม้ นะครับที่สร้างอยุธยา สมัยนั้นยังไม่มีวิธีรับเหมา พระเจ้าแผ่นดินได้เกณฑ์แรงงานราษฎรให้ช่วยสร้างราชธานีนี้”

นายกาลาแมเม็ตทำตาปริบๆ “ถูกละครับ ช่างปุ่นและช่างไม้ได้ช่วยกันสร้างเมืองนี้ แต่ผมอยากจะทราบว่า พระเจ้าแผ่นดินองค์ไหนเป็นผู้รับสั่งให้สร้าง”

“อ้อ ก็คุณไม่ถามผมอย่างนี้นี่นา ผมจะบอกให้ นะครับ ตามประวัติศาสตร์ปรากฏว่า ในรัชสมัยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวพระองค์ได้ครองราชสมบัติอยู่ที่เมืองอู่ทอง ต่อมาในแผ่นดินพระเจ้าอู่ทองก็เลยย้ายเมืองมาอยู่ที่นี่”

นายกาลาแมเม็ตถอนหายใจหนักๆ เขาหันมามองดูเมียของเขาแต่แล้วเขาก็สะดุ้งเฮือก มาตามของเปียร์หายไปแล้ว และนายพัชราภรณ์ย้ายเสี๋ยรูปหล่อก็หายไปด้วย

“มายก็อด” กาลาแมเม็ตอุทานออกมาดังๆ “คุณหมด... เมียผมกับคุณพลล่องหนไปแล้ว”

นายแพทย์หนุ่มชักใจไม่ดี เพราะเขารู้สึกว่ามาตามของเปียร์มักจะให้ทำผลและทำดาหวานกับนายพัชราภรณ์เสมอ นับตั้งแต่วันแรกที่มาถึงกรุงเทพฯ ดร.ดิเรกป้องปากร้องตะโกนเรียกพลเสี๋ยงั้น

“พล พลไวย”

พลเดินเคียงคู่มากับแม่สาวงามชาวฝรั่งเศสออกมาจากสุ่มทุมพุ่มไม้อันหนาที่บึงทางซ้ายมือ มองสิเออร์กาลาแมเม็ตปราดเข้าไปหาภรรยาของเขาด้วยความหึงหวง เขาส่งภาษาฝรั่งเศสเสี๋ยงั้น

“ไปไหนมาที่รัก” มาตามร่างอวบอัดไปรอยยิ้มอย่างยียวน

“เสี๋ยยกทรงของฉันทอมันหลุด ฉันทก็เลยขอร้องให้คุณพลช่วยติดให้ฉัน ที่นี้คนพลุกพล่านเราก้เลยจำเป็นเข้าไปติดขอเสี๋ยในพุ่มไม้”

นายกาลาแมเม็ตค้อนเมียของเขา “แล้วทำไมไม่บอกฉันให้ช่วยติดให้”

“อ้าว ก็ฉันเห็นเธอกำลังสนใจในเรื่องประวัติศาสตร์อยู่นี่นา เธออย่าพูดอะไรให้มากเลยน้า ถ้าคุณพลเขาฟังภาษาฝรั่งเศสออกเขาจะดูถูกเธอเป็นคนขี้ระแวงและไร้เหตุผล คนไทยนะสุภาพออกจะตายไป”

หนุ่มฝรั่งเศสหันมายิ้มให้พล แล้วพูดกับย้ายเสี๋ยรูปหล่อด้วยภาษาไทย “ขอบคุณมากที่คุณได้ช่วยเหลือภรรยาของผม อ้อ ขอโทษ อะไรติดที่ริมฝีปากของท่านแดงๆ”

พลสะดุ้งเฮือก รีบดึงผ้าเช็ดหน้าออกมาเช็ดปากของเขาแล้วยิ้มเจี๊ยงๆ “ ผมเก็บพุทรากินครับ เปลือกและเนื้อพุทรามันก็จับปากผม”

นายกาลาแมเม็ตหัวเราะเสี๋ยพร่าขอบกล “พุทราเมืองไทยสีแดงเหมือนลิปสติกนะครับ ผมกลับฝรั่งเศสผมจะให้คุณช่วยหาพุทราต้นเล็กๆให้ผมเอาไปปลูกดูสักต้น”

ครั้นแล้วนายกาลาแมเม็ตก็พาเมียของเขาไปกับนายพัชราภรณ์ตรงเข้ามาหาคณะพรรค ๔ สหาย

“ไปเที่ยวชมด้านอื่นๆบ้างเถอะครับ ผมอยากเห็นปราสาทเก่าๆ” กาลาแมเม็ตพูดขึ้นเปรยๆ

กิมหงวนว่า “เอาชนิดที่มีเคาแตรักคูน่าดีใหม่ครับ”

เจ้าหนุ่มฝรั่งเศสหัวเราะ “อย่าถึงกับเพียงนั้นเลยครับ เรื่องผีกับผมไม่มีใครจะถูกรอคักมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว”

นิกรอ้าปากหาว่าขึ้นดังๆ “เฮ้อ.....งวงนอนจ้งไว้อยู่ ใครจะไปไหนก็ไปเถอะวะ กันอยู่เฝ้ารอดดีกว่า ขอนอนสักงีบเถอะ”

ดร.ดิเรกยกมือติดหูซ้ายของนายจอมทะเล้นดังเพียะ “ไม่ต้องนอน แกกับอ้ายเสียได้รับรองมาจากบ้านแล้วว่า แกสองคนจะเป็นผู้บรรยายโบราณวัตถุและประวัติศาสตร์ของชาติไทยให้มองสิเออร์ กาลาแมเม็ตฟัง”

นิกรอมยิ้มบ๊วยไปให้นายแพทย์หนุ่มมองดูพล ซึ่งเดินควบคู่กับมาตามของเปียร์ไปข้างหน้าและทิ้งระยะห่างไกล “ยายนี่คงจะมีอะไรกับเจ้าพลเป็นแน่” นิกรกระซิบเบาๆ

“ออไรน์ เรื่องพรรคนี้ฝรั่งเขาไม่ถือหรอก เมื่อกันอยู่อังกฤษกันเคยข้ามช่องแคบไปเที่ยวฝรั่งเศสบ่อยๆ ผู้หญิงฝรั่งเศสเขามีผิวน้อยหรือผิวน้ำเธอได้ เหมือนอย่างผู้ชายไทยเราที่มีเมียน้อยหรือเมียบำเรอ ทั้งนี้ก็เพราะชาวฝรั่งเศสเขาให้เกียรติผู้หญิงของเขา แล้วโดยมากผู้หญิงฝรั่งเศสมักจะมีผิวน้อยกันทั้งนั้น ยายแก่อายุ ๖๐ ได้ผิวน้อยตัวอ่อนๆ ที่ยังเป็นเด็กนักเรียนประชาบาลอายุ ๑๕ ปีก็มี พวกผู้หญิงที่เราเรียกว่าผู้ดีชั้นสูง บางคนมีผิวน้ำเธอตั้งสามสี่คนเข้าบ้านให้อยู่ในที่เงียบๆ”

“ว่า” นิกรคราง “ถ้ายังงั้นอ้ายพลของเราที่เสร็จยายสองเปียนแน่ ดูถ้าหล่อนกะดึกๆ ไม่ใช่เล่นเหมือนกัน ยัวชะด้วยซี”

มองสิเออร์ กาลาแมเม็ต หมดความสุขในเรื่องปูชนียสถานโบราณวัตถุแล้ว เขากำลังหึ่งหวงเมียของเขาเมื่อเห็นหล่อนแสดงท่าที่อ้อซาวะฉอเลาะกับพลมากเกินไป ในที่สุดเขาก็ตะโกนพูดกับหล่อนเป็นภาษาฝรั่งเศส

“เซอบ็อง ซองตาสองตองซ่องตัวเก็ง เลอเซียง” มาตามของเปียร์กับอ้ายเสื่อรูปหล่อหยุดชะงัก แม่สาวงามหน้าอกใหญ่ย่นตาหวาน หันมาทำตาเซียวกับผัวของหล่อน แล้วพูดภาษาไทยเสียงแจ้ว

“แกนะซี เลอเซียง”

เสี่ยวหงวนหัวเราะก๊าก เดินเข้ามายกมือตบ่านายกาลาแมเม็ตเบาๆ “คุณรู้จักหึ่งเหมือนกันหรือ”

เจ้าหนุ่มฝรั่งเศสยิ้มแห้งๆ “ไม่หึ่งหรือครับแต่ว่าหวง”

อาเสี่ยวว่า “มันก็อย่างเดียวกันนั่นแหละคุณ”

นายกาลาแมเม็ตสิ้นศรีษะ “คนละอย่างครับ เขียนไม่เหมือนกัน ห สระอิ่ง...หึ่ง แล้วก็ ห สระอวง...หวง แะะะ แะะะ ผมแกลิ่งหึ่งส่งเดชไปอย่างนั้นเองครับ ชาวฝรั่งเศสนะเขาไม่หึ่งเมียเหมือนอย่างคนไทยหรอก ผมจะไม่ลืมว่าเมื่อคืนนี้ผมจับมือคุณนวลล่อหน้อยเดียวเท่านั้น คุณเกือบจะแจกหมากผมเสียแล้ว”

เจ้าคุณปัจฉินึกหัวเราะก๊าก มองดูนายกาลาแมเม็ตอย่างแปลกใจ

“อ้ายหลานชาย เธอรู้จักคำว่าแจกหมากกับเขาเหมือนกันหรือนี่”

เจ้าหนุ่มฝรั่งเศสหัวเราะเบาๆ “รู้จักครับ ผมอยู่ที่ฝรั่งเศสผมได้เล่าเรียนศัพท์สะแลงต่างๆ ของไทยเสมอ เรียนจากพวกนักเรียนไทยนั่นเอง เช่น คำว่า จ้าบ๊ะ จ้าหนับ แซ็ง แจกหมาก แจกแวน แจกมีด แจกไม้”

นิกรยิ้มให้กาลาแมเม็ต “คุณพูดไทยได้ดีกว่าคนไทยบางคนเสียอีก”

“หรือครับ ขอบคุณมากที่คุณยอมผม เท่าที่ผมพูดไทยได้ดีเช่นนี้ก็เพราะว่า ผมสนใจกับภาษาไทยมานานแล้ว ตั้งแต่ผมยังเป็นเด็ก ภาษาไทยเป็นภาษาที่มีหลักฐานฟังนุ่มนวลเพราะหูกมาก ส่วนภาษาไทยกลมกล่อมน่าฟังจริงๆ เปล่งเสียงอะไรออกมาทีไรก็ได้ เป็นต้นว่า...อ้ายคู้หรือคร้าเซลอะ ถ้าจะเขียนเป็นภาษาอังกฤษหรือฝรั่งเศสแล้วเขียนไม่ได้แน่นอน”

เจ้าคุณปัจฉิมฯ พยักหน้าเห็นฟ้องด้วย

“ถูกทะเลานชาย ภาษาไทยของเราเป็นภาษาศาสตร์ที่มีหลักเกณฑ์และมีรากฐานอันมั่นคงของมัน แต่คนไทยในยุคปรมาณูโดยเฉพาะหนุ่มๆสาวๆโดยมากมักจะชอบพูดภาษาไทยปนฝรั่งเสมอ เพราะเข้าใจว่าโก้เก๋ดี”

นายแพทย์หนุ่มพูดเสริมขึ้น “สำหรับผมยกเว้นนะครับคุณพ่อ เท่าที่ผมพูดอังกฤษปนไทยบ่อยๆ ก็เพราะภาษาไทยบางคำผมนึกไม่ออกและบางทีลิ้นผมแข็งพูดไม่ชัด”

อาเสี้ยมยิ้ม

“ไหนแกลองพูดคำว่าไม่ตีพริกซิหมอ”

ดร.ดิเรกถอนหายใจเบาๆ ยกไหล่แล้วแบมือทั้งสองข้าง

“คำนี้โอพยายามพูดมาหลายปีแล้วไม่ชัดเลย...ไม่ตีพริกสิ”

กิมหงวนจู้ยปาก “ไม่ตีพริก ไม่ใช่ไม่ตีพริกสิ”

เจ้าคุณปัจฉิมฯ เอื้อมมือเขียนแขนอาเสี้ยม “อย่าให้ดิเรกมันหัดพูดคำนี้เลยวะ ฟังไม่รื่นหูเลย เอาคำอื่นเถอะ”

นายแพทย์หนุ่มหัวเราะชอบใจ “กันพูดไม่ชัดหรอก อ้ายเสี้ยม เช่นเดียวกับฝรั่งทุกคนในโลกนี้ที่พูดประโยคสั้นๆภาษาไทย...ใครขายไข่ไก่ไม่ได้”

อาเสี้ยมหันมามองทางมองสิเออร์ กาลาแมเม็ต

“ลองดูหน่อยเถอะครับ คุณเม็ต คุณลองพูดซิ ใครขายไข่ไก่”

ใบหน้าของเจ้าหนุ่มชาวฝรั่งเศสแดงระเรื่อ เพราะความกระดากอาย “เสียดใจครับอาเสี้ยม ประโยคนี้ผมหัดพูดมา ๑๐ ปีแล้วยังพูดไม่ได้ ลิ้นฝรั่งกับลิ้นคนไทยไม่เหมือนกันครับ”

“เอาน่าพูดให้ผมฟังหน่อย”

นายกาลาแมเม็ตยิ้มเล็กน้อย แล้วพูดเสียงกังวาน “ใครโคโคโก”

อาเสี้ยมยกมือข้างขวาตีกบาลตัวเอง “พอแล้ว อย่าพูดเลยครับ ว่า จริงแฮะ ไม่เคยปรากฏว่าฝรั่งคนไหนพูดภาษาไทยประโยคนี้ได้เลย”

ดิเรกว่า “แต่ชาวอินเดียสามารถพูดภาษาไทยได้ชัดมาก แหกพาทู๊ดทุกคนพูดคำว่าใครขายไข่ไก่ได้ดี”

คณะพรรค ๔ สหายต่างหัวเราะขำพร้อมๆกัน ทุกคนเดินมาถึงพระที่นั่งเก้าแอกองค์หนึ่ง ซึ่งมีแต่ทราภสลักหักพัง ขณะที่นายกาลาแมเม็ตยกกล้องขึ้นถ่ายภาพ เจ้าหัวก็เดินเข้าไปกระซิบกระซาบบอกเจ้าหนุ่มฝรั่งเศส

“นาย นายห้างครับ เมียนายห้างลงไปใต้พระเจดีย์ใหญ่แล้ว”

กาลาแมเม็ตหันขวับไปทางขวามือและมองตามสายตาเจ้าหัว แล้วเขาก็สะดุ้งเฮือกเมื่อแลเห็นมาตามของเปียร์เมียร์รักของเขากำลังเดินลับเข้าไปในโพรงใต้ฐานเจดีย์ใหญ่อันสูงตระหง่านแจ่มแต่ชำรุดทรุดโทรมมาก

“มายก็อด คุณพลละไปด้วยซิฉัน เมียผมถ้าจะทำขอเสียยกทรงหลุดอีกแล้ว แม่นี่รุ่มร่ามแต่ไหนแต่ไร มีนิสัยชอบชวนเพื่อนชายไปในที่ลับตาคนอย่างนี้เสมอ”

อาเสี้ยมว่า “ปล่อยเขาตามเรื่องเถอะคุณ ผมจะอธิบายเรื่องความเป็นมาของพระที่นั่งองค์นี้ให้คุณฟัง เมื่อสมเด็จพระเจ้าอยู่ทองหรือพระรามาธิบดีที่หนึ่งได้ย้ายเมืองอู่ทองมาที่นี้ และพระราชทานนามเมืองใหม่นี้ว่าพระนครศรีอยุธยา... ..”

นายกาลาแมเม็ตโบกมือห้ามกิมหงวน “อย่าเพิ่ง อย่าเพิ่งอธิบายเรื่องประวัติศาสตร์เลยครับ ให้ผมสนใจกับเมียของผมสักหน่อย”

เสียหวนหัวเราะ “อย่าห่วงวายไปเลยคุณ ปล่อยภรรยาของคุณเรียนประวัติศาสตร์กับเจ้าพลเถอะ ผมรู้สึกวามตามของเปียร์สมัครใจเรียนวิชาประวัติศาสตร์ของชาติไทยกับเจ้าพลมาก”

มองสิเออร์ กาลาแมเม็ต แสดงท่าทีกระวนกระวายใจอย่างยิ่ง

“เรียนประวัติศาสตร์ผมไม่ว่าแต่ลูกศิษย์สาวกับครูหนุ่มเข้าไปเรียนกันในถ้ำสองต่อสองอย่างนี้ ผมเห็นว่าไม่เหมาะ คนฝรั่งเขาถือนะครับ”

กิมหวนหัวเราะชอบใจ “คนไทยเขาก็ถือเหมือนกัน”

มองสิเออร์ กาลาแมเม็ต เดินนำหน้าพาสามสหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ และเจ้าแห้วตรงไปยังพระเจดีย์ นายกาลาแมเม็ตก้มตัวมองเข้าไปในถ้ำ พลากร่องตะโกนเรียกเมียรักของเขา

“ของเปียร์ ของเปียร์”

เงียบกริบ ไม่มีเสียงขานรับ แต่มีเสียงนายพัชรภรณ์หัวเราะหึๆ สักครู่หนึ่งพลก็เดินตุบตุบไปออกมาจากถ้ำได้เจดีย์ ทุกคนสะดุ้งเฮือกเมื่อแลเห็นนัยน์ตาข้างขวาของพลเขียวปัดขนาดเท่าขนมครก

“เฮ้ย” เจ้าคุณปัจจนิกฯ อุทานขึ้นด้วยเสียงอันทัง “นั่นใครแจกแวนให้แหวะ”

พลยิ้มแห้งๆ “มาตามของเปียร์นี่ซีครับ เธอชวนผมเข้าไปดูโบราณวัตถุในถ้ำ แล้วนี่ก็งังขึ้นมาไม่ทราบ ชกหน้าผมเอาดี้อูอย่างงี้แหละ”

“เอ” เจ้าแห้วตรง “รับประทานหรือเกิดพิตจัดขึ้นมา น่ากลัวจะเป็นนักมวยผู้หญิงเป็นแน่”

พลกล่าวกับพรรคพวกของเขา

“เข้าไปในถ้ำเถอะพวกเรา อากาศในถ้ำเย็นเฉียบทีเดียว มีพระพุทธรูปเก่าๆ มากมาย กันเข้าใจว่าถ้ำได้เจดีย์นี้คงจะลึกมากและคดเคี้ยวไปไกล”

นิกรเห็นพ้องด้วย “เออ จริงไว้ย พวกนักโบราณคดี เขายืนยันว่ามีถ้ำได้เจดีย์อยู่ยถ้ำหนึ่ง เป็นถ้ำที่มีความยาวมาก ถ้ำเดินให้ถูกทางแล้วทะลุออกภูเขาทองที่วัดสระเกศพอดี บางคนยืนยันว่าทะลุออกไปตงพญาเย็นทางจังหวัดนครราชสีมาได้ พระเจ้าแผ่นดินองค์หนึ่งสมัยอยุธยาทรงสร้างอุโมงค์หนีภัยไว้สำหรับหลบหนีข้าศึกเมื่อเวลากรุงแตก”

มองสิเออร์ กาลาแมเม็ต หัวเราะหึๆ เขาชวนคณะพรรค ๔ สหายบุกเข้าไปในถ้ำได้พระเจดีย์นั้น บังเอิญเจ้าแห้วมีไฟฟ้าเดินทางดวงเล็ก ๆ ติดกระเป๋ามาด้วย เจ้าแห้วจึงล้วงกระเป๋ากางเกง หยิบไฟฟ้าเดินทางออกมาส่งให้ ดร.ดิเรก

“รับประทานคุณหมดเอาไฟฟ้านี้ไว้ใช้เถอะครับ รับประทานตามปรกติอยู่นอกถ้ำคุณหมอก็คงมองไม่ใคร่เห็นอะไรอยู่แล้ว ในถ้ำมันมืดสลัวอย่างนี้ คุณหมดคงมองไม่เห็นอะไรเป็นแน่”

“ออไรน์ ชอบใจมาก” พุดจบนายแพทย์หนุ่มก็เปิดไฟฟ้าเดินทางดวงเล็กขึ้น ฉายไปตามผนังห้องแล้วก็ดับพลเดินนำหน้าคณะพรรคพวกของเขาไป ตามส่วนลึกของถ้ำ สักครู่หนึ่งก็แลเห็นมาตามของเปียร์นั่งอยู่บนก้อนหินก้อนหนึ่ง และหล่อนกำลังร้องเพลงฝรั่งเศสเบาๆ

นิกรสะดุ้งโหยง ยกมือจับแขนนายกาลาแมเม็ตเขย่า

“ดูนั่น คุณกาลาแม นันนางไม้ไซ้ไหม” เจ้าหนุ่มฝรั่งเศสยิ้มแห้งๆ “ไม่ใช่ นางไม้หรือครับ เมียผมเอง หล่อนเป็นคนสดชื่นรื่นเริงอย่างนี้มาแต่ไหนแต่ไรแล้ว ชอบร้องเพลงแล้วก็ชอบยั่วเย้าเพื่อนฝูงตลอดจนกระทั่งตัวผมเอง ของเปียร์เป็นคนดีมากเชียวครับ ผมรู้สึกวชีวิตของผมจะขาดหล่อนเสียมิได้

เสียหวนพุดโพล่งขึ้นทันที

“ดิเรกเล่าให้ผมฟังว่า เมื่อก่อนที่คุณจะได้กับหล่อนนั้น มาตามของเปียร์ของคุณมีอาชีพเป็นนางจำบับะอยู่ตามคาบาเรตต่างๆไม่ใช่หรือครับ”

นายกาลาแมเม็ตเย็นวามไปหมดทั้งตัว แล้วเขาก็ทำตาเขียวกับนายแพทย์หนุ่ม “ทำไมคุณหมอเปิดเผยอดีตของเมียผมให้เพื่อนๆของคุณหมอฟัง”

นายแพทย์หนุ่มไม่ยอมตอบคำถามของกาลาแมเม็ต เขาหันขวับมาทางเสี่ยหงวน แล้วยกเท้าเตะกันเสี่ยหงวนดังพลັก

“กันสั่งแก้ไขแล้วไม่ใช่หรือว่า ไม่ให้พูดถึงเรื่องจำบับะแล้วกัน. เล่าให้ฟังแล้วทำไมจะต้องถามคุณกาลาแมเม็ตเขาด้วย”

“มาย่ชาย” อาเสี่ยพูดยานคราง “เท่าที่กันถามคุณกาลาแมเม็ตก็เพราะสงสัยว่าแกจะโกหกนั่นเอง” แล้วกิมหงวนก็ยกมือตบป่าเจ้าหนุ่มฝรั่งเศส “คุณเม็ตที่รัก ไม่น่าจะโกรธเคืองอะไรหรอกคุณ ถึงแม้ว่าเมียของคุณเคยเดินจำบับะมาแล้ว ก็ไม่ใช่เรื่องที่น่าละอายแต่อย่างใด มนุษย์เราทุกคนต้องมีอาชีพด้วยกันทั้งนั้น ขึ้นชื่อว่างานแล้ว ถ้าเป็นงานสุจริตก็ต้องเป็นงานที่มีเกียรติทั้งนั้น” แล้วอาเสี่ยก็โกหกอย่างหน้าตาเฉย “เมียของผมเองเมื่อก่อนที่จะได้กับผมหล่อนเป็นผู้หญิงต่ำๆ เคยหาบป่าท้องโก๋ขาย เคยขายถั่วดำสาครูเปียก และเคยเดินจำบับะอยู่ที่ตลาดบำเพ็ญบุญอยู่ถึงสามปี เดินแบบนุ่งลมห่มฟ้าทีเดียว”

นายกาลาแมเม็ตยิ้มออกมาได้ หันมาถามนิกร

“ที่อาเสี่ยว่าเป็นความจริงหรือครับคุณนิกร”

นายจอมทะเล้นพยักหน้ารับรอง “ครับ อย่างสงสัยอะไรเลยครับ เมียเสี่ยหงวนกับเมียผมเคยเดินระบำจำบับะมาด้วยกัน พ่อตาของผมเป็นเจ้าของโรงระบำจำบับะมาแล้ว เคยถูกตำรวจจับตั้งหลายครั้ง หน้าจากเจ้าคุณพานทองแต่หลังจากหากินทุจริตผิดกฎหมายครับ มีช่องกะหรืออยู่ในพระนครหลายช่อง”

เจ้าคุณปัจฉินึกฯ ทำตาปริบๆอดรนทนไม่ได้ก็ยกมือเชียนิกรเบาๆ

“กูน่ะอะไรอะ”

นายจอมทะเล้นพยักหน้ากับพ่อตาของเขา “ฮือ” แล้วนิกรก็ขยิบตาเป็นความหมาย

เจ้าคุณปัจฉินึกฯ ยกมือตบหน้าลูกเขยของท่านทันที

“นี่แน่ะ อ้ายฉิบหาย อ้ายเรายืนอยู่ที่นี่ทั้งคนเหมือนกับหัวหลักหัวตอ มันนี่จะปรักปรำใส่ร้ายก็ใส่ไฟโดยไม่มีความจริง มืออย่างหรืออะ พระยาปัจฉินึกฯเป็นหัวหน้าช่องกะหรือ”

“ก็แล้วมันเสียหายอะไรเล่าครับ” นิกรเอ็ดตะโรลั่น “คุณพ่อหรือเปล่านั้น หัวหน้าช่องกะหรือขึ้นสูงนะ คินหนึ่งมีรายได้ ๒,๐๐๐ บาทเป็นอย่างน้อย”

เจ้าคุณปัจฉินึกฯหัวเราะหึๆ “พ่อมึงถ้าจะเคยเป็น”

นายจอมทะเล้นทำคออ่อน “ยังงั้นเลิกพูดกับผมได้ คุณพ่อผมท่านตายไปแล้ว อย่าพยายามกล่าวขวัญถึงท่านเลยครับ ท่านจะได้ไปที่สุคติ แต่เห็นจะยากอยู่สักหน่อย เพราะเมื่อตอนท่านมีชีวิตอยู่และตอนเป็นข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ท่านชอบโกยเอาเสี่ยพอแรง คงจะมีบาปไม่ใช่หน่อย”

พลยกมือเขกศรีษะนิกรค่อนข้างแรง เสียงดังเป็ก “อ้ายเปรต เสือกนินทาลุงซ้ำทำไม”

นิกรทำตาเขียว “ลุงมึงก็พ่อกูนี่หว่า คนอย่างกันพ่อแม่ก็ต้องนินทา ถ้าหากว่าทำไม่ถูก จริงๆจะ พูดแล้วเหมือนนินทาผี ตอนที่คุณพ่อเป็นสมุหเทศาภิบาลหรือเทียบเท่าข้าหลวงภาคเดียวันั้น คุณพ่อกินสะบันหันแหลกเลย”

“เฮ้ย” เจ้าคุณปัจฉินึกฯ เอ็ดตะโรลั่น “อ้ายเวรนี้ นินทากระทั้งพ่อแม่”

นิกรอมยิ้ม “ไม่ใช่نینทาครับ ผมพูดความจริงเท่าที่ผมรู้สึกสบายนั่งอยู่บนกองเงินกองทองทุกวันนี้ก็เพราะคุณพ่อท่านกอบโกยเอาไว้ให้ผมนั่นเอง สมัยนี้ไม่เหมือนแต่ก่อนนะครับ ข้าราชการเดี๋ยวนี้ดีเหลือเกิน ไม่รู้จักการกินและการโกงเลย ทุกคนก้มหน้าก้มตาทำราชการด้วยความซื่อสัตย์สุจริต ยังไม่เคยปรากฏว่าข้าราชการเดี๋ยวนี้ร่ำรวยแม้แต่คนเดียว” พูดแล้วนิกรก็หัวเราะลั่น

คณะพรรค ๔ สหายเดินเข้ามาหามาตามของเปียร์ ดร.ดิเรกกล่าวกับหล่อนเป็นภาษาอังกฤษ “สนุกไหมมาตาม ผมรู้สึกว่าคุณไม่ได้แสดงท่าที่อ่อนเพลีย หรือเหน็ดเหนื่อยในการเที่ยววันนี้เลย”

หล่อนหัวเราะเสียงใสและลุกขึ้นยืน

“ไม่เหนื่อยค่ะ ดิฉันรู้สึกสนุกมาก อากาศในถ้ำนี้เย็นสบายดีนะค่ะ”

“อ้อ! เดี๋ยวนี้ เดินเข้าไปให้ถึงที่สุดของถ้ำนี้เถอะครับ บางทีพวกเราคงจะได้เห็นสิ่งแปลกๆในถ้ำนี้”

คณะพรรค ๔ สหายพร้อมด้วยชาวฝรั่งเศสสองผัวเมียได้พากันเดินเข้าไปตามทางคดเคี้ยวของถ้ำใต้พระเจดีย์ใหญ่ เมื่อเข้าไปลึกจากปากถ้ำประมาณ ๒๐ เมตร ภายในถ้ำก็มืดตื้อ และทุกคนเงยบกริบ ดร.ดิเรกเดินนำหน้าฉายไฟเดินทางกราดไปมา ทันใดนั้นเองมาตามของเปียร์ก็ส่งเสียงร้องขึ้นดังๆ

“ว๊าย”

มองสิเออร์ กาลาแมเม็ตกล่าวกับภรรยาอดรักของเขาทันที

“อะไรกันที่รัก” หล่อนพูดอ้อมอ้อมไม่เต็มเสียง

“มีใครก็ไม่รู้มาควานฉัน”

นายกาลาแมเม็ตหัวเราะหึๆ “ฉันเองที่รัก ฉันกลัวเธอจะสิ้นหกล้ม เกาแชนฉันไว้เถอะ”

นายแพทย์หนุ่มพาคณะพรรคของเขาเลี้ยวขวามือไปตามทางแคบๆในที่สุดก็ได้มาถึงที่สิ้นสุดของถ้ำๆนี้ ซึ่งมีบริเวณกว้างใหญ่ มันเป็นถ้ำที่เกิดขึ้นด้วยฝีมือมนุษย์ไม่ใช่ถ้ำธรรมชาติ อดีตกษัตริย์อยุธยาองค์ใดองค์หนึ่งอาจจะทรงสร้างถ้ำนี้ไว้สำหรับซ่อนพระราชทรัพย์อันมีค่าของพระองค์

นายแพทย์หนุ่มกราดไฟฟ้าไปรอบๆ บริเวณถ้ำนั้น และแล้วทุกคนก็สะดุ้งเฮือกไปตามๆกันเมื่อแสงไฟฉายไปยังร่างของชายชราคนหนึ่ง ซึ่งนั่งขัดสมาธิพิงผนังถ้ำอยู่

“ผีหลอก” นิกรร้องขึ้นสุดเสียง

มาตามของเปียร์ร้องกรีดโผเข้ากอดนิกรทันที นายจอมทะเล้นถือโอกาสกอดหล่อนแน่น ร่างอันอวบอืดของแม่สาวฝรั่งเศสสิ้นสะท้านเหมือนลูกนก

“ให้ฉันออกไป...” หล่อนพูดเสียงเครือ “ดิฉันกลัวผีค่ะ”

นิกรจึ้ยปากแน่น “กลัวก็หลับตาเสียมาตาม แล้วก็กอดผมให้แน่นๆอย่างนี้”

มองสิเออร์ กาลาแมเม็ตดึงตัวเมียรักของเขาไปจากนิกรแล้วเขาก็ดูหล่อน

“ตกใจเธอก็ต้องกอดผัวซี ทำไมถึงไปกอดคนอื่นล่ะ”

เจ้าแห้วพูดขึ้นด้วยเสียงสั้นเครือ “รับประทานฉายไฟดูอีกทีซีครับ คุณหมอ”

นายแพทย์หนุ่มจัดแจงเปิดไฟฟ้าเดินทางขึ้น ฉายไปยังร่างของชายชราผู้นั้น คราวนี้ทุกคนต่างจ้องตาเขม็งมองดูชายชราผู้นั้น รูปร่างของแกผอมกะห้องมองแลเห็นซี่โครงพะเยิบพะยาบ มีหนังหุ้มกระดูก ศรีษะหงอกขาว โพลนมีหนวดเคราสีขาว มีลูกประคำเม็ดใหญ่ๆคล้องคอ ใบหน้าของชายชราถมึงทึงน่ากลัว แก้มตอบ นัยน์ตาลึก ริมฝีปากแบะยี่ดเหี่ยวย่น

“คนหรือผีหว่า” เสียงหวนพูดเปรยขึ้นเบาๆ แล้วร้องถามชายชราผู้นั้น “เฮ้ย คนหรือผีโว้ย”

ชายชราอิมม้ายะอย่างน่ากลัว แกพูดพึมพำด้วยเสียงสั่นเครือเหมือนคนแก่ทั้งหลาย

“ตูข้าคือปู่โสมผู้รักษาพระราชทรัพย์ในถ้ำนี้”

นิกรกับเจ้าแห้วถอยหลังกรูดด้วยความกลัว นายจอมทะเล้นรู้มานานแล้วว่าปู่โสมคือบิดาของคนแก่ แต่มีอิทธิฤทธิ์ร้ายมาก มีหน้าที่รักษาทรัพย์สมบัติที่เจ้าของเดิมฝังไว้ ดร.ดิเรกถือไฟฉายเดินเข้าไปหยุดยืนใกล้ๆ ชายชราผู้เฒ่าอ้างตนว่าเป็นปู่โสม แล้วนายแพทย์หนุ่มก็กล่าวกับปู่โสมเบาๆ

“สวัสดิ์ครับคุณปู่ คุณปู่รักษาถ้ำนี้มากี่ปีแล้วครับ”

ชายชรากรอกันย่นตาไปมา

“ตูข้าได้เฝ้าทรัพย์สมบัติของพระเจ้าอยู่หัวที่นั่นสุริยามรินทร์มาเป็นเวลา ๒๐๐ ปีกว่ามาแล้ว นับตั้งแต่อยุธยาถูกพม่าตีแตกในครั้งนั้น ฮะ ฮะ สูเจ้าเอ๋ย ทรัพย์สมบัติในถ้ำนี้เป็นพระราชทรัพย์ของพระองค์ ผู้ใดจะล่วงละเมิดมิได้ จงพากันกลับออกไปเถิด แล้วก็ถ้าสูเจ้ามีใจเมตตากรุณา คนแก่คนเฒ่าก็ขอให้บริจาคทรัพย์ให้แก่ตูข้าบ้าง”

ดร.ดิเรกถอนหายใจเฮือกใหญ่ เขาหันมาทางคณะพรรคของเขาซึ่งยืนอยู่ด้านหลัง นายกาลาแม่เม็ตกล่าวถาม ดร.ดิเรกทันที “เขาเป็นปู่โสมจริงๆหรือ”

นายแพทย์หนุ่มสั่นศีรษะ “ไม่ใช่ปู่โสมหรอกยู ตาแก่คนนี้ก็คือนุชยนต์บุณธรรมดาเรานี่เอง”

เสียงหวนพุดเสริมขึ้น “แล้วทำไมแกเข้ามาอยู่ในถ้ำนี้ล่ะ”

ดร.ดิเรกหัวเราะหึๆ “นั่นเป็นเรื่องความสมัครใจของแก แกอาจจะเห็นว่าในถ้ำนี้สงบเงียบน่าอยู่ก็ได้ ไม่ใช่ปู่โสมอะไรหรอก”

“ว่า” นิกรวางขึ้น “ไม่ใช่ปู่โสมทำไมถึงอ้างตัวว่าเป็นปู่โสมล่ะ”

ชายชราพูดเอ็ดตะโรขึ้นทันที “ก็กูอยากเป็นนี่หว่า”

คราวนี้คณะพรรค ๔ สหายก็หัวเราะกันอย่างครื้นเครง ทุกคนพากันมองดูปู่โสมซึ่งนั่งขัดสมาธิอยู่ในท่าเดิม เสียงหวนล้วงกระเป๋าสื่อหยิบธนบัตรออกมาปึกหนึ่งออกมาส่งให้ชายชราซึ่งสมมุติตัวเองว่าเป็นปู่โสมเฝ้าทรัพย์

“เอาคุณตา เอาเงินนี้ไว้ใช้เถอะนะ ฉันรู้สึกว่าคุณตาไม่สบายเอามากทีเดียว ความจริงก็น่าเห็นใจ เพราะหมูนี้อากาศร้อนจัดมาก ฉันเองบางทีก็เพลอๆเพลลๆไปเหมือนกัน แต่ก็พอคุมสติไว้ได้บ้าง ม่ายังฉันก็เป็นพระเจ้านโปเลียนไปนานแล้ว”

ชายชรายกมือไหว้เสียงหวนปะหลกๆ แล้วรับธนบัตรมาถือไว้เป็นเงินไม่ต่ำกว่าห้าหกลีบบาทที่เอาเสียบริจาคให้แก

“เจ้าประคูน...ขอให้พ่ออายุ วรรณะ สุขัง พลัง สติง ยิ่งๆเถิด ขอให้ได้เป็นเจ้าคนนายคนเป็นเศรษฐีมหาเศรษฐี เงินทองไหลมาเทมาเป็นบ่อแก้วบ่อทองเถิดเจ้าประคูน”

นิกรหัวเราะเบาๆ จ้องตาเขม็งมองดูปู่โสมอย่างขบขันแถมเศร้าใจ

“ปู่ไร่ ฉันนึกว่าตาเป็นปู่โสมเสียอีก ที่แท้ลุงเป็นคนขอทานที่เข้ามาอาศัยอยู่ในถ้ำนี้”

ชายชรามองดูนิกรด้วยสายตาที่ไม่ใคร่พอใจนัก

“ผมไม่ใช่ขอทานหรอกครับคุณ แต่ไม่มีเงินใช้ก็ต้องขอเขากิน”

คณะพรรค ๔ สหายหัวเราะขึ้นพร้อมๆ กัน ต่อจากนั้น พล พัทธภรณ์ก็ชวนทุกคนออกไปจากถ้ำ เพราะอากาศค่อนข้างเหม็นอับเต็มทน ประกอบกับทั้งในถ้ำไม่มีอะไรนอกจากพระพุทธรูปเก่าๆที่หักพังเพียงสองสามองค์

มองสิเออร์ กาลาแมเม็ตกับมาตามของเปียร์ภรรยาอดรักของเขาได้เที่ยวชมพระราชวังโบราณสถานอันกว้างขวางเป็นเวลานานประมาณ ๒ ชั่วโมง ต่อจากนั้นคณะพรรค ๔ สหายก็พาชาวฝรั่งเศสทั้งสองเดินทางกลับไปหัวรอเพื่อรับประทานอาหารกันที่นั่น หลังจากนั้นก็จะพากันเดินทางกลับพระนคร

หนึ่งสัปดาห์ที่ไทยแลนด์ นายกาลาแมเม็ตกับมาตามของเปียร์ได้รับความสุขกายสบายใจอย่างล้นเหลือในความเอื้ออารีของคณะพรรค ๔ สหายและท่านผู้ใหญ่ผู้นั้นเอง จนกระทั่งสองสามีภรรยาผู้รู้สึกว่า ตนได้เป็นหนี้บุญคุณเจ้าคุณประสิทธิ์กับคุณหญิงวาดและคณะพรรค ๔ สหายอย่างมากมายล้นเหลือ

๔ สหายกับเจ้าคุณปัจจุบันนี้ และเจ้าแห้วได้พาชาวฝรั่งเศสทั้งสองไปเที่ยวบางปูและบางแสน ต่อมาก็พาไปเที่ยวนครปฐม เพื่อชมบุษนิยสถานและโบราณวัตถุ นายกาลาแมเม็ตได้รับความรู้ทางประวัติศาสตร์ และโบราณคดีของชาติไทยมากมาย เขาภาคภูมิใจและคิดว่าไม่มีชาวฝรั่งเศสคนใดอีกแล้วที่จะมีความรู้เรื่องเมืองไทยละเอียดละเอียดไปกว่าเขา

นายกาลาแมเม็ตตั้งใจจะพักอยู่ในกรุงเทพฯ สักสองสัปดาห์ แต่แล้วเขาก็ได้รับโทรเลขด่วนจากมองสิเออร์ ยาแดงให้เขาเดินทางกลับประเทศฝรั่งเศส

“ผมเสียใจอย่างยิ่งที่ผมจะต้องกลับบ้านของผมเสียแล้ว”

นายกาลาแมเม็ตได้กล่าวกับคุณหญิงวาด ในตอนบ่ายวันนั้น หลังจากเขาได้เล่าให้ท่านผู้ใหญ่และ ๔ สหายฟังว่าเขามีความจำเป็นต้องกลับไปตามโทรเลขของบิดา

คุณหญิงวาดยิ้มให้เขาแล้วกล่าวว่า “เมื่อมีความจำเป็นอย่างนี้ ก็พาเมียกลับไปเถอะพ่อหลานชาย ถ้ามีโอกาสว่างเมื่อไรละก็มาเที่ยวเมืองไทยอีกนะพ่อนะ อารักเธอมากทีเดียว เธอยังรู้ภาษาไทยแตกฉานดีกว่าอาเสียอีกแน่ะ อานะเพียงรู้แต่ ก.ข. กระดิกหูนิดหน่อยเท่านั้น เพราะสมัยก่อนมันไม่มีโรงเรียน มีแต่โรงแรม โรงเหล้า ต้องอ่านเขียนกันเองอยู่ที่บ้าน พ่อแม่สมัยก่อนก็หวงลูกสาวไม่ยอมให้เล่าเรียน กลัวว่าจะไปเล่นเพลงยาวกับผู้ชาย”

พูดจบคุณหญิงวาดก็หัวเราะชอบใจ “มีโอกาสดวงละก็มาเถอะพ่อเม็ต อายินดีต้อนรับเธอกับเมียของเธอเสมอ แล้วก็พยายามสอนแม่สองเปี้ยให้พูดภาษาไทยบ้างซินะ พูดได้แต่ภาษาฝรั่งเศสหรือภาษาอังกฤษออกไปออกเหมือนกัน แต่ว่าแปลไม่ได้”

มองสิเออร์ กาลาแมเม็ตยิ้มให้ภรรยาของเขา แล้วแปลถ้อยคำของคุณหญิงวาดเป็นภาษาฝรั่งเศสให้มาตามของเปียร์ฟัง แม่สาวงามชาวฝรั่งเศสได้กล่าวขอบคุณเจ้าคุณประสิทธิ์ ๗ กับคุณหญิงวาดและเจ้าคุณปัจจุบันนี้กับคณะพรรค ๔ สหายเท่าที่ได้ให้การเอื้อเฟื้อและให้การรับรองอย่างดีที่สุดเช่นนี้ นายกาลาแมเม็ตทำหน้าที่เป็นล่ามให้เมียของเขา แปลคำพูดเมียของเขาเป็นภาษาไทย

แล้วชายหนุ่มรูปหล่อชาวฝรั่งเศสก็กล่าวกับประมุขของบ้าน “พัชรภรณ์” ทั้งสองท่านต่อไป

“เป็นอันว่าผมกับมาตามจะกลับปารีสตอนเช้าวันพุธนี้แหละครับ ขึ้นเครื่องบินที่ตอนเมืองในเวลา ๖.๓๐ น.ผมรู้สึกคิดถึงคุณอาทั้งสามคนและเพื่อนๆ ทั้งสี่คนนั้นมาก ทุกคนดีต่อผมเหลือเกิน ให้การต้อนรับผมกับเมียของผมอย่างที่ผมไม่ได้คาดหมาย คุณอาจะต้องการอะไรบ้างครับที่ประเทศฝรั่งเศส โปรดบอกผมเถอะครับ ถึงแม้ว่าจะเป็นของมีค่ามากมายสักเพียงใดผมก็จะจัดหาส่งมาให้”

คุณหญิงวาดหัวเราะชอบใจ

“อาอยากได้เครื่องแต่งหน้าสักชุด มีอ้ายคริมอะไรบ้างใหม่ที่ทาหน้าแล้วทำให้คนแก่กลับกลายเป็นสาว เนื้อหนังตึงเต่งขึ้น”

“ปูดโอเอีย “ เจ้าคุณประสิทธิ์ฯร้องขึ้นดังๆ “อีกไม่กี่วันคุณหญิงก็จะเข้าโลงแล้ว อย่าไปสนใจกับเรื่องสังขารของเธอเลย คนเราปูนนี้แล้วมันก็มีแต่ความเหี่ยวแห้งร่วงโรย ไม่มีเครื่องสำอางใดในโลกหรอกที่จะทำให้คนแก่เป็นสาวมีเนื้อหนังตึงเต่งได้”

คุณหญิงวาดกล่าวกับนายกาลาแมเม็ตต่อไป

“ถ้ายังงั้นเอาয়ั้งี้ตีกว่า อาอยากได้น้ำหอมดีๆสักขวดสองขวด เอาไว้ใช้เวลาออกแขกหรือไปงานสำคัญๆ ตามธรรมดาหนุ่มๆสาวๆ นะเขาไม่ชอบคนแก่หรือ เขาเห็นเขาก็แสดงท่าทางรังเกียจ แต่ถ้าเราแต่งตัวสะอาดหมดจด และได้ใส่น้ำหอมแพงๆ เขาก็คลายความรังเกียจเราไปได้บ้าง”

นายกาลาแมเม็ตยิ้มอ่อนโยน

“ได้สิครับคุณอา น้ำหอมชั้นที่หนึ่งในฝรั่งเศสมีอยู่หลายชนิด ขวดหนึ่งอย่างแพงคิดเป็นเงินไทยก็ไม่ถึง ๑,๐๐๐ บาท ผมกลับไปถึงบ้านผมรีบส่งมาให้โดยทางเมลล์อากาศครับ และรับรองว่าผมจะไม่ลืมอย่างเด็ดขาด” พูดจบเขาก็ล้วงกระเป๋าเสื้อเขี่ยหยิบสมุดโน้ตเล็กๆออกมาแล้วจดลงไปในสมุด

นิกกรกล่าวกับหนุ่มฝรั่งเศส

“คุณกาลาแม ผมอยากได้อะไรบ้างที่คุณแล้วเพลินๆตา อ้ายอย่างว่าแหละครับ คุณส่งให้ผมบ้างได้ไหม”

นายกาลาแมเม็ตยิ้มอายๆ “อ้อ ที่ฝรั่งเศสมีถมไปครับ ล้วนแต่ปลุกใจเสียปาทังนั้น ผมจะส่งมาให้สักสองสามโหล เอาไว้ดูเล่นแก้เหงารับรองว่าถ้าคนแก่เห็นแล้วกลายเป็นหนุ่มรุ่นกระซงที่เดียว”

คุณหญิงกล่าวถามขึ้นทันที “อะไรวะที่แกต้องการ อาฟังอยู่นานแล้วไม่รู้เรื่อง”

นายจอมทะเล้นยักคิ้วให้คุณหญิงวาด “รูปไปครับ”

คุณหญิงค้อนขยับ “อู๋ตาย บัดสีบัดเถลิง ดูแล้วไม่เป็นสิริมงคลแก่นัยน์ตาเลย”

เสียงหัวเราะดังขึ้นลั่นห้องโถง อาเสี่ยกิมหงวนพูดกับนายกาลาแมเม็ตอย่างเป็นทางการเป็นงาน

“พวกเราไม่รบกวนอะไรคุณหรือ คุณเม็ต แต่ถ้าจะมีแกใจส่งอะไรมาให้พวกเราบ้างเราก็ไม่รังเกียจ และไม่จำเป็นจะต้องส่งของมีค่ามาหรือ เปลืองเงินเปล่าๆส่งของแปลกๆ ราคาถูกๆ มาให้พวกเราที่แล้วก็แล้วกัน”

นายกาลาแมเม็ตพยักหน้า “ครับ ตกลง ผมกลับไปถึงฝรั่งเศส ผมจะพยายามหาของแปลกๆ ส่งมาให้เพื่อเป็นที่ระลึกในไมตรีจิตที่พวกคุณให้การต้อนรับผมอย่างดีที่สุดเช่นนี้” พูดจบเขาก็ยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูเวลา แล้วพูดกับเสี่ยของเขาเป็นภาษาฝรั่งเศส “ที่รัก เราไปธุระกัน มีเวลาอีกสองวันเท่านั้นจะต้องหาซื้อของเมืองไทยบางอย่าง ไปฝากพรรคพวกของเราที่ฝรั่งเศส เครื่องถมฝีมือคนไทยนั้นเป็นที่เลื่องลือที่สุดในยุโรป”

ดร ดิเรก กล่าวขึ้นเป็นภาษาไทยทันที

“นั่นนะซี คุณกาลาแม เครื่องถมของคนไทยเมื่อตกไปถึงดินแดนยุโรปแล้วกลายเป็นของอันมีค่า และเป็นที่ยรักของผู้ที่ได้เป็นเจ้าของของมัน เป็นต้นว่าของบุหรี่ยถมเงิน ถ้าฝรั่งคนไหนมีใช้ ควักออกมาเพื่อนฝูงเป็นต้องเข้ามาหอมล้อมขอดู”

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ พูดเสริมขึ้น

“แต่สำหรับเมืองไทยตรงกันข้าม พวกเรามากู้สึกว่าใครใช้ของคนไทย คนนั้นมักเป็นคนคร่ำครึล้าสมัย แทนที่เราจะใช้ของบุหรี่ยถมเงิน เรากลับใช้ของบุหรี่ยที่ส่งมาจากต่างประเทศ คนไทยเรามีนิสัยชอบใช้ของต่างประเทศมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว”

นายกาลาแมเม็ตว่า “เรื่องนี้ที่รัฐบาลไทยจะคิดแก้ไขนะครับ เพื่อให้คนไทยได้นิยมสินค้าที่ผลิตขึ้นจากน้ำมือของคนไทยด้วยกัน เงินจะได้ไม่รั่วไหลออกนอกประเทศ ผมเองก็รู้สึกว่าคุณไทยไม่ชอบใช้ของไทย” พูดจบนายกา

ลาแม่เม็ตก็จุดเทียนมาตามของเปียร์ลุกขึ้นยืน แล้วเขาก็กล่าวกับทุกคนที่นั่งอยู่ในห้องโถง “ผมจะพาเมียผมไปธุระหาซื้อของใช้สักสองสามชั่วโมงนะครับ”

คุณหญิงวาดว่า “อย่าเพิ่งไปพ่อเม็ต”

หนุ่มฝรั่งเศษยิ้มให้คุณหญิงวาด “อะไรครับคุณอา”

“เธอกับแม่สองเปี้ยจะไปไหนก็ไป แต่อย่าลืมว่าเธอจะต้องกลับมาบ้านก่อนค่ำ วันนี้แม่สี่คนเขาตั้งใจไว้แล้วว่า เขาจะเลี้ยงอาหารไทยแก่เธอทั้งสอง ซึ่งขณะนี้ประไพ ประภา กับแม่นวล และแม่นันทาพากันไปตลาดบางรักยังไม่กลับ แต่ประเดี๋ยวก็คงจะกลับมาหรอก ได้ยินว่าจะช่วยกันทำกับข้าวเอง”

นายกาลาแม่เม็ตยิ้มเล็กน้อยและสั่นศีรษะช้าๆ

“ผมเป็นหนี้บุญคุณคุณอา กับครอบครัวของคุณอามากที่สุดครับ ผมปลื้มใจเหลือเกินที่คุณผู้หญิงทั้งสี่คนจะเลี้ยงอาหารค่ำแก่ผมและเมียของผมด้วยอาหารไทย ซึ่งนับว่าเป็นครั้งแรกในชีวิต ที่ผมกับมาตามจะได้รับประทานอาหารไทย”

นิกรว่า “เย็นวันนี้เมียๆ ของพวกเราทำกับข้าวไทยเลี้ยงคุณ แต่ว่าเย็นพรุ่งนี้ผมจะเข้าครัวทำกับข้าวไทยเลี้ยงคุณกับภรรยาของคุณ”

นายกาลาแม่เม็ตอดหัวเราะไม่ได้ “ผมคิดว่าถ้าลำบากนัก พวกคุณอย่าเข้าครัวดีกว่า”

นิกรหัวเราะชอบใจ “นั่นนะซีครับ ผมก็ว่าอย่างนั้น”

มองสิเออร์ กาลาแม่เม็ต เดินควงแขนพาเมียสาวของเขาออกไปจากห้องโถง คณะพรรค ๔ สหายมองตามจนลับตา ทุกคนต่างนึกขมในใจว่ามาตามของเปียร์เป็นผู้หญิงสาวที่มีโฉมสะคราญมาก

ค่ำวันนั้นเอง ภายในห้องโถงของบ้าน”พัชรภรณ์” มีแสงไฟสว่างจ้าราวกับกลางวัน นันทา นวลลอบ กับประภาและประไพ กำลังบงการสาวใช้สามสี่คนช่วยกันจัดวางจานอาหารต่างๆลงบนพรมผืนใหญ่กลางห้อง การเลี้ยงอาหารเย็นมื้อนี้จะเลี้ยงแบบประเพณีของคนไทยจริงๆ มีผัดเผ็ดไปก็คือไม่ได้รับประทานด้วยมือ ใช้ช้อนส้อมรับประทาน ส่วนอาหารทุกชนิดเป็นกับข้าวไทยล้วนๆ

เจ้าแห้วยกจานเปลใบใหญ่ใส่ขนมจีนและเครื่องน้ำยาเดินเข้ามาทูลดวงนั่งคุกเข่าแล้ววางลงบนพรมผืนนั้น นันทากล่าวกับเจ้าแห้วทันที

“แกไปที่เรือนต้นไม้เถอะตาแห้ว ไปเชิญนายกาลาแม่เม็ตกับมาตามของเปียร์และพวกเรามารับประทานอาหารได้แล้ว”

เจ้าแห้วรับคำสั่งแล้วเดินออกไปจากห้องโถง สีนางยืนจับกลุ่มมองดูอาหารต่างๆ ซึ่งสำเร็จด้วยฝีมือของพวกหล่อนด้วยความพอใจ มีขนมจีนน้ำยา ปลาช่อนแป๊ะชะงะตัวใหญ่ เป็ดทอด ยาใหญ่ น้ำพริกผักต้ม ปลาตุ๋นย่าง ผักสด และกับข้าวอื่นๆ อีกรวมทั้งหมดในราว ๒๐ จาน ส่วนแกงมีทั้งแกงเผ็ด แกงจืด แกงต้มส้ม อาหารทั้งหมดนี้มีปริมาณมากมายเหลือเกิน สีนางค่ากับข้าวเกือบ ๕๐๐ บาท สีนางตั้งใจจะโชว์ฝีมือและรสชาติของกับข้าวไทยเพื่อให้สองสามีภรรยาชาวฝรั่งเศสได้รู้ว่าคนไทยเรานั้นมีอาหารรสต่างๆ ทุกๆ รส

นิกรเดินนำหน้าพานายกาลาแม่เม็ตกับมาตามของเปียร์พร้อมด้วยสี่สหายและท่านผู้ใหญ่เข้ามาในห้องโถง มีเจ้าแห้วเดินตามหลัง นายกาลาแม่เม็ตสวมกางเกงแพรจีนสีดำ และสวมเสื้อผ้าป่านคอกลมแบบคนไทย ซึ่งเป็นเสื้อกางเกงของเสี่ยหงวนนั่นเอง ส่วนมาตามของเปียร์ก็แต่งกายแบบหญิงไทย ซึ่งทำให้หล่อนน่ารักน่าเอ็นดูขึ้นมา

ประภาเดินเข้ามาหยุดยืนเบื้องหน้ามาตามของเปียร์ แล้วพูดกับหล่อนเป็นภาษาฝรั่งเศส ซึ่งประภาของเรามีความรู้ในทางภาษาอังกฤษและฝรั่งเศสอยู่มาก

“เพื่อนรัก พวกเราทั้งสี่คนตั้งใจมากที่ได้มีโอกาสทำอาหารไทยเลี้ยงเธอและสามีของเธอ”

แม่สาวงามชาวฝรั่งเศสยิ้มอย่างสวยเก๋

“เราของคุณเธอมากเชียวค่ะ ที่กรุณาเรามากมายเช่นนี้ สามีของฉันถึงกับหมดความสุข บ่นกับดิฉันว่าเขาได้รับการต้อนรับราวกับว่า เขาเป็นพระเจ้าแผ่นดินองค์หนึ่ง ซึ่งในชีวิตของเขา เขาไม่เคยได้รับการรับรองอย่างดีเยี่ยมเหมือนเช่นนี้มาก่อนเลย”

ประกายยิ้มจับแก้มมาตามช่องเปียร์เบาๆ

“วันนี้เธอสวยมากทีเดียวของเปียร์ นั่งสีคะ นั่งตรงนี้แหละ”

ท่านผู้ใหญ่และคณะพรรค ๔ สหายต่างนั่งล้อมวงตามแบบการรับประทานอาหารของคนไทย มาตามช่องเปียร์นั่งพับเพียบเรียบร้อยได้ดีมาก ส่วนนายกาลาแมเม็ตก็นั่งขัดสมาธิอย่างภาคภูมิ เจ้าหนุ่มชาวฝรั่งเศสมองดูกับข้าวอันมากมายเหลือเฟือ แล้วเขาก็กล่าวกับสีนาง

“เมืองไทยมีอาหารรับประทานอย่างล้นเหลือเชียวนะคะ”

นวลลอลอยิ้มให้เขา “ค่ะ ถูกแล้ว อยู่เมืองไทยจะรับประทานอะไรได้ทั้งนั้น ขอให้เงินเถอะค่ะ คนหนึ่งจะรับประทานหมูวันละตัวก็ได้ หรือไก่วันละร้อยตัวก็มีที่ซื้อถ่มไป”

นายกาลาแมเม็ตว่า “ทางยุโรปอาหารการกินขัดคัดมากที่สุดทีเดียวครับ ที่ฝรั่งเศสเราจะกินไขไก่ได้เพียงอาทิตย์ละสองฟองเท่านั้น เพราะเขาจำกัดอาหาร”

ประไพพูดเสริมขึ้นด้วยเสียงหัวเราะ “ไขไก่เมืองไทยนะหรือคะ ฟองละบาทเดียวเป็นอย่างแพง ถ้ามีเงินซื้อแล้วจะรับประทานวันละร้อยฟองก็ยังได้ ดิฉันคิดว่าไม่มีประเทศใดในโลกนี้ที่จะมีอาหารกินอุดมสมบูรณ์เหมือนกับประเทศไทยเลย”

นายกาลาแมเม็ตเห็นพ้องด้วย “เป็นความจริงครับ คนที่เกิดมาเป็นคนไทย นับว่าโชคดีมาก ประเทศอื่นๆ ล้วนแต่เดือดร้อนในเรื่องอาหารทั้งนั้น แม้กระทั่งข้าวกี่ไม่ใคร่มีรับประทาน”

ต่อจากนั้น พลก็พยักหน้าให้เจ้าหัวนำเหล่ามาให้เขา เขารินวิสกี้ใส่แก้วนายกาลาแมเม็ต

“ดื่มเสียหน่อยนะคะคุณ”

“ขอบคุณครับ สำหรับผมไม่ขัดข้องอะไร แต่ว่าผมขอร้องอย่าให้เมื่อยผมดื่มเลย”

นวลลอลอกล่าวขึ้นทันที “ไม่ดื่มไม่ได้หรอกค่ะ วันนี้ดิฉันสี่คนได้ตั้งใจเลี้ยงคุณกับมาตามช่องเปียร์อย่างเต็มที่ที่เราทุกคนในที่นี้จะดื่มเต็มแล้วและร่วมรับประทานอาหารกันอย่างสนุกสนาน”

นายกาลาแมเม็ตยกมือไหว้ นวลลอลอ “ขอเสียที่เถอะครับ เมียของผมดื่มเหล้าเข้าไปแล้ว เธอมักจะสนุกสนานจนเกินขอบเขต”

ประกายพูดเสริมขึ้น “คุณกลัวว่า ภรรยาของคุณจะเมาเหล้าและเสียมารยาทหรือคะ ไม่เป็นไรหรอกค่ะ ที่นี่บ้านของเราแท้ๆ จะเถอะกันอย่างไรก็ได้ ดิฉันตั้งใจไว้แล้วหลังจากเรารับประทานอาหารข้าวกันแล้ว เราจะเดินรำกันในห้องนี้”

การดื่มเหล้าได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว มองสิเออร์ กาลาแมเม็ตเป็นนักดื่มขนาดคอทองแดงคนหนึ่ง คณะพรรค ๔ สหายได้สรวลเฮฮากันอย่างครื้นเครง คุณหญิงวาดสั่งให้เจ้าหัวตักข้าวใส่จานรอบๆวง แล้วชวนให้ทุกคนลงมือกินข้าว

นายกาลาแมเม็ตมองดูกับข้าวในจานอาหาร ซึ่งตั้งอยู่เรียงรายเต็มไปหมด แล้วเขาก็หันมาถามนิกรเบาๆ

“นี่อะไรครับ คุณนิกร”

นายจอมทะเล้นยิ้มเล็กน้อย “แกงเขียวหวานครับ” พูดกลางยกช้อนตักลงไปใส่ชามแกง แล้วอธิบายนให้เจ้าหนุ่มฝรั่งเศสทราบ “อย่างนี้เขาเรียกว่าเขียวหวานไก่ อร่อยมากครับคุณ”

นิกเรตักแกงเขียวหวานไก่ใส่ช้อนกลางเต็มช้อน แล้วใส่ลงในช้อนของเขา แล้วยกขึ้นชด นายกาลาแมเม็ตทำตามอย่างนิกเร เขาหยิบช้อนเงินตักแกงเขียวหวานเต็มช้อน โดยเข้าใจผิดว่าเป็นชุปของคนไทยแล้วเขาก็ชด ทันใดนั้นเองเจ้าหนุ่มฝรั่งเศสก็สะดุ้งเฮือก ร้องอะอะเอ็ดตะโร

“มายก็อด นี่เอาอะไรมาให้ผมกิน โย้ย ตายแน่”

คณะพรรค ๔ สหายและท่านผู้ใหญ่ต่างพากันมองดูนายกาลาแมเม็ตอย่างขบขันแกมสงสาร ใบหน้าของนายกาลาแมเม็ตแดงก่ำ ริมฝีปากเซ็ด น้ำตาไหลพราก สุดปากซีดซีดเนื่องจากเกิดมาเขาไม่เคยกินเผ็ดเลย เพราะเพียงแต่พริกไทยหรือมีสตาต เขาก็รู้สึกว่ามันเผ็ดพออยู่แล้ว

“โยย...ผมตายแน่ ท้องของผมร้อนเหมือนกับใครเอาไฟเข้าไปจุดปากคอผมพองไปหมดแล้ว นี่หรือครับอาหารไทย”

คุณหญิงวาดยกมือทาบอก

“ตาย ตาย แกงนั้นเขาไม่ได้ทำให้พ่อเม็ตรับประทานหรือหลานชาย แกงอย่างนี้เขาเรียกว่าแกงเขียวหวาน ใส่พริกขี้หนูเป็นกำๆ มนุษย์ในโลกนี้มีแต่คนไทยเท่านั้นที่กินได้ เพราะมันทั้งเผ็ดทั้งร้อน”

นายกาลาแมเม็ตยกหลังมือเช็ดน้ำตา เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ซึ่งมีไปที่แกงจืดแล้วพูดกับนายกาลาแมเม็ต

“ชดนี้ที่อ้ายหลานชาย ชดเข้าไปเถอะจะได้หายเผ็ด นี่คือชุปของคนไทย เราเรียกมันว่าแกงจืด”

เจ้าหนุ่มชาวฝรั่งเศสหยิบช้อนตักแกงจืดขึ้นชดสามสี่ช้อนติดๆกัน การรับประทานอาหารได้ดำเนินต่อไป ทุกคนช่วยกันชี้แจงให้นายกาลาแมเม็ตกับมาตามของเปียร์ทราบว่ามีอาหารชนิดไหนชื่ออะไรและทำอย่างไร

วิสกี้ขวดแรกหมดไปแล้วและขวดที่สองหมดไปอีกค่อนขวด ทุกคนรู้สึกมีเมามากเล็กน้อย และต่างรู้สึกสนุกสนานครึกครื้นผิดปกติ มาตามของเปียร์เริ่มส่งเสียงอะอะเอ็ดตะโร นิสัยเดิมของนางจำป๊ะซึ่งเป็นผู้หญิงชั้นต่ำในฝรั่งเศสเริ่มเกิดขึ้นแก่หล่อน หล่อนนั่งชดสมาธิแน่นตาปรือ ร้องเพลงฝรั่งเศสเสียงแจ้วๆ สีนางต่างสนุกไปด้วย

นายกาลาแมเม็ตมองดูผักต้มราดหัวกะทิสดหลายอย่าง ซึ่งอยู่ในจานข้างหน้าเขา เขาดักผักกะเจดก้อนเล็กๆ มาสองก้อน วางลงในจานข้าว แล้วเขาก็หันมาถามนิกเร

“ผักต้มนี้กินกับข้าวไหมครับ”

นายจอมทะเล้นขมวดคิ้วเย็น “ครับ ถูกแล้ว แต่ต้องตักอ้ายนั้นในถ้วยเล็กๆราดลงบนผักนิดหน่อย แล้วเอาปลาตุ๋นอย่างหนึ่งวางลงไป แล้วก็ตักใส่ปาก คนไทยเรียกว่าน้ำพริกผักต้ม”

นายกาลาแมเม็ตยิ้มเจื่อนๆ

“ขอบคุณมากที่ช่วยอธิบายนให้ผมทราบ อาหารไทยกินลำบากเหมือนกัน แต่รู้สึกรสชาติไม่เลว”

นายกาลาแมเม็ตใช้ช้อนกับส้อมตักปลาตุ๋นอย่างหนึ่งมาวางลงบนผักกะเจดต้มที่อยู่ในจานข้าวของเขา แล้วยกช้อนตักลงไปถ้วยน้ำพริก ได้น้ำพริกประมาณครึ่งช้อนราดลงไปบนผักกะเจดต้ม คณะพรรค ๔ สหายต่างจ้องมองดูเจ้าหนุ่มฝรั่งเศสเป็นตาเดียว มองลิเออร์ กาลาแมเม็ตตักน้ำพริกผักต้มเข้าปาก ด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้มและเคี้ยวกร้วม

ใบหน้าของเขาค่อยๆ เปลี่ยนจากยิ้มเป็นเหย เขาเคี้ยวถูกพริกขี้หนูเม็ดเล็กๆ ตั้งสามสี่เม็ด ซึ่งลอยอยู่เต็มถ้วยน้ำพริก ความเผ็ดทำให้เขาแทบจะทนไม่ได้ เจ้าหนุ่มฝรั่งเศสรีบเคี้ยวๆ และกลืนลงไปในคอ แล้วเขาก็คว้าแก้วน้ำเย็นยกขึ้นดื่มจนหมดแก้ว ต่อจากนั้นก็ทำปากซีดซีดเพราะเผ็ดจนทนไม่ได้

“โอ๊ย เขาถูกเข้าให้อีกแล้ว นายกาลาแมเม็ตร้องลั่นห้อง “ทำไมถึงเผลออย่างนี้...มายก๊อด...ปากคอผมพังแน่”
คณะพรรค ๔ สหายต่างหัวเราะคิกคักไปตามกัน คุณหญิงวาดแนะนำให้นายกาลาแมเม็ตชดน้ำแกงจืด ซึ่งเขาก็ทำตามทันที สักครู่ก็ค่อยๆ หายเผลอ

เป็นอันว่าเจ้าหนุ่มฝรั่งเศสกับภรรยาของเขาได้กินอาหารแต่เพียงแกงจืดอย่างเดียว การรับประทานอาหาร
คำสั่งสูงสุดลงในราว ๑๙.๓๐ น. ซึ่งหมายความว่าทุกคนมีเม้าไปตามกัน โดยเฉพาะมาตามซองเปียร์อะอะเอ็ดตะโร
มากกว่าเพื่อน หล่อนร้องขอตี้มเหล้าหลายต่อหลายครั้ง และตี้มอย่างน่ากลัวที่สุด คือวิสกี้เพียวๆ โดยไม่ต้องเติมโซดา
เลย

หลังจากรับประทานอาหารเสร็จแล้วก็มีการรับประทานของหวานกัน ซึ่งของหวานนี้เองได้เพิ่มความมีเม้า
ให้ทวีขึ้นอีก ประไพเมียรักของนิกรลุกขึ้นยืนโง่งนไปมาแล้วพูดเสียงอ้อแอ้ลั่นไกลั่น

“พี่น้องทั้งหลายฟังทางนี้ วันนี้อี๊วู้สึกว่าโลกเป็นของอี๊วแล้ว อี๊วมีความสุขอย่างที่สุด สุขยิ่งกว่ามหาชาติใดๆ
ในโลก พี่น้องทั้งหลาย ขอให้พวกเรามาเล่นเต้นรำหรือรำวงกันดีกว่า บัดนี้เราก็กินข้าวกันอิ่มหมีพีมันกันแล้ว”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ดูลูกสาวคนเล็กของท่าน

“เฮ้ย นั่งลงไว้ยี่ฮี่หนู เดียวก็หกล้มจมกับข้าวหрок รื้ออยู่แล้วว่าตัวนะกินเหล้านิดหน่อยก็เมา ไม่รู้ว่าตะบันกิน
เข้าไปทำไมตั้งห้าหกแก้ว”

ประไพค้อนควับ

“ช่างหนู หนูเม้าก็ตัวของหนู คุณพ่อไม่ต้องมายุ่ง เดียวนี้หนูมีผัวแล้ว คุณพ่อก็ไม่มีสิทธิ์อะไรที่จะมายุ่งเกี่ยวกับ
หนูอีก” แล้วหล่อนก็ยกคิ้วให้นิกร “หรือยังงั้นน้องว่า”

นิกรตีตมือแป๊ะ แหกปากหัวเราะลั่นและพรวดพราดลุกขึ้นยืน

“ท่านผู้มีเกียรติทั้งหลาย” นายจอมทะเล้นพูดเสียงอ้อแอ้แทบไม่เป็นภาษามนุษย์ “วันนี้พวกเราได้จัดการ
เลี้ยงส่ง มองสิเออร์ กาลาแมเม็ตกับมาตามซองเปียร์เพื่อนรักของเรา ข้าพเจ้าคุณนิกร การุณวงศ์ มีความยินดีที่จะ
แสดงเยื่อเรื่องจันทโครบ ให้ชาวฝรั่งเศสทั้งสองเพื่อนของข้าพเจ้าได้ชมเป็นขวัญตา”

เสียงหวนโบกมือแล้วพูดเสียงอะอะ

“เยื่อไม่เอาไว้ยี่ ข้าอยากฟังลำตัดมากกว่า” นิกรลื้มตาโพลง “ลำตัดก็ได้ไว้ยี่ มา แกกับฉันมาว่ากัน”

ดร ดิเรก ค่อยๆ ลุกขึ้นยืนโบกมือห้ามเพื่อนเกลอทั้งสอง

“ไม่มีประโยชน์อะไร เราเล่นเต้นรำกันดีกว่า” แล้วนายแพทย์หนุ่มก็หันไปทางพวกคนใช้ ซึ่งยืนจับกลุ่มกันอยู่
ทางหลังห้อง “เฮ้ มานี่ไว้ยี่ ช่วยกันยกกับข้าวไปให้หมด”

เจ้าแห้วกับพวกสาวใช้ของคุณหญิงวาดต่างรีบเดินเข้ามาในห้อง แล้วช่วยกันยกกับข้าวเอาออกไปจากห้อง
โถง สักครู่หนึ่งห้องโถงนั้นก็กลายเป็นพลอริลีลาศประภาเดินไปที่ตู้เครื่องรับวิทยุขนาดใหญ่ ซึ่งมีเครื่องเล่นแผ่นเสียง
หล่อนเลือกแผ่นเสียงเพลงลีลาศแล้วก็เปิดเครื่องขยายเสียง เสียงดังลั่นบ้าน “พัชราภรณ์”

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ กับคุณหญิงวาดได้จับคู่กันลีลาศเป็นคู่แรก นายกาลาแมเม็ตเข้ามาไค้งันนทา แล้วเขาก็
เต้นรำกับหล่อน นิกรเต้นกับนวลลออ เสียงหวนเต้นรำประไพ และพล พัทธราภรณ์เต้นกับประภา

นายแพทย์หนุ่มเดินเข้ามาทักศรีชะให้มาตามซองเปียร์ แล้วพูดกับหล่อนด้วยภาษาฝรั่งเศส

“ขอให้ผมมีเกียรติได้เต้นรำกับคุณ สักเพลงนะมาตาม”

แม่สาวงามชาวฝรั่งเศสนั่งตาปรืออยู่บนโซฟา คองอกแก้งด้วยความมีเม้า

“ดิฉันขอโทษคุณหมอบ ดิฉันเต้นไม่ไหวแน่ เมาเหลือเกินคะ ขึ้นลุกขึ้นยืนเป็นต้องหกล้มแน่นอน”

ดร.ดิเรกทำตาปริบๆ

“ว่า แล้วผมจะไปเดินกับแมวที่ไหนเล่า “ พุดจบนายแพทย์หนุ่มก็หันไปทางกลุ่มพวกคนไข้ แล้วเขาก็ร้องตะโกนเรียกสาวใช้คนหนึ่ง “ละม่อมมานี่ซี มาเดินรำกับฉันเถอะ ”

สาวใช้เก่าแก่ของบ้าน “พัชราภรณ์” สิ้นศรีษะ

“ดิฉันเดินไม่เป็นหรอกคะคุณหมอ”

“เถอะน่า” ดิเรกร้องลั่น “ที่ที่บ้านเราไม่มีใครเขามานั่งดูลดตายของพวกเราหรอก ยกขี้กขายอีกแยกไป ตามเรื่องก็แล้วกัน มาซี มาเดินรำกับฉัน”

แทนที่สาวใช้จะเข้ามาหากลับเลี้ยงกลับไปทางอื่น นายแพทย์หนุ่มเดินมานั่งบนโซฟาตัวเดียวกับพ่อตาของเขา เจ้าคุณปัจจนึกฯ กล่าวกับ ดร.ดิเรกเบาๆ

“เมียเจ้าเม็ตถ้าจะเมามาก”

ดร.ดิเรกพยักหน้าเห็นพ้องด้วย

“ออไรน์ ของเปียร์ดีมเหล้ามากที่เดียวครับคุณพ่อ”

ในเวลาเดียวกันนั่นเอง มาตามของเปียร์ก็ลุกขึ้นยืนแล้วเดินเปะปะเข้าไปในห้องสมุดซึ่งอยู่ติดๆกับห้องโถงการลีลาศได้เป็นไปอย่างสนุกสนานและอย่างกันเอง โดยไม่ต้องมีใครคำนึงว่าลดตายในการลีลาศของใครจะเป็นอย่างไร ความจริงฝรั่งเขาเดินรำเพราะต้องการความสุขสนุกสนาน แต่ไทยเราเดินรำเพื่อคอยดูว่าใครจะเดินดีได้แค่ไหน หรือใครเดินไม่ถูกจังหวะก็จะได้หัวเราะเยาะ

พอแผ่นเสียงจบลง เสียงตบมือก็ดังลั่นห้องโถง ต่อจากนั้นแผ่นเสียง แผ่นที่สองก็เริ่มบรรเลงเพลง ในจังหวะ “รัมบ้า”

ทันใดนั้นเองเหตุการณ์อันน่าหวาดเสียวตื่นเต้นก็เกิดขึ้นมา มาตามของเปียร์วิ่งออกมาจากห้องสมุดในศิลปะของการลีลาศ ทุกคนตกตะลึงพริ้งเพริศไปตามกัน แม้สาวชาวฝรั่งเศสสูงงามเก่งยืดแนบเนื้อตัวเดียวเท่านั้น ส่วนท่อนบนมีแต่เพียงเสื้อยกทรง หล่อนเดินรัมบ้าไปตามจังหวะดนตรีอย่างคล่องแคล่วต่างๆ ที่หล่อนกำลังเมาเหล้า ๔ สหายยืนนิ่งเฉยเหมือนรูปหุ่น ต่างจ้องตาเขม็งมองดูมาตามของเปียร์อย่างตื่นตะลึง โดยเฉพาะเสียงหวนอ้าปากหวอน้ำลายไหล ส่วนนิกรทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้ หันมาถามพลเบาๆ

“เฮ้ย นี่มันบ้าน “พัชราภรณ์” หรือโรงจำเริญที่ปารีสอะพล ใสโฮ...น่ากลัวนัยน์ตาเป็นกุ่มยิงแน่ อู๊ยยไปตายท่า”

มองสิเออร์ กาลาแมเม็ตหายมีนเมาแล้ว เขารู้สึกกระดากอายอย่างที่สุดที่เมียของเขากำลังอดส่วนโค้งในบทของการลีลาศอันเป็นอาชีพเดิมของหล่อน

“ของเปียร์” นายกาลาแมเม็ตเอ็ดตะโรลั่น “กลับเข้าไปในห้องสมุดเดี๋ยวนี้ เธอทำฉันขายหน้าเพื่อนๆ รู้ไหม”

มาตามของเปียร์ยิ้มระรื่น หล่อนไม่ได้สนใจกับคำพูดของผัวรักเลย แม้สาวงามสายสะโพกไปมา จนกระทั่งจบเพลงหล่อนก็ก้มศรีษะโค้งคำนับ แล้ววิ่งเข้าไปในห้องสมุดท่ามกลางเสียงตบมือให้เกียรติยศ แล้วคุณหญิงวาดก็กล่าวกับสีนางเบาๆ

“ตายแล้ว...ฉันตายแน่ แม่สองเปียร์ปล่อยตัวเสียล่อนจ้อน น้าหวาดเสียวเหลือเกิน อย่างนี้ไปเดินตามงานวัด เป็นถูกตำรวจจับแน่”

แผ่นเสียงจากเครื่องอัตโนมัติบรรเลงเพลงลีลาศต่อไปในจังหวะแทงโก ๔ สหายกับเมียๆ ของเขาต่างจับคู่ลีลาศกันกลางห้องโถง ส่วนนายกาลาแมเม็ตนั่งสนทนากับเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ อย่างเงียบๆ

มาตามของเปียร์เดินเขย่งปลายเท้าและชูมือทั้งสองขึ้นเหนือศีรษะในท่าระบำบัลเลต์ ซึ่งหล่อนมีความชำนาญเป็นยอดเยี่ยม คณະพรรค ๔ สหายกับเมียๆ ของเขาต่างหยุดชะงักเดินรำ และเลี้ยวออกมาเฝ้าดูมาตามของเปียร์ แสดงท่าบัลเลต์ ดร.ดิเรกตื่นตื่นสนใจอย่างยิ่ง อาเสี้ยกิมหงวนกับนิกรค่อยๆ ทอดตัวนั่งบนพื้น แล้วจ้องตาเขม็งมองดูเมียรักของนายกาลาแมเม็ตซึ่งกำลังหมุนตัวไปมาและยกแข้งยกขา บางครั้งก็กระโดดตัวลอย หล่อนเป็นหญิงสาวที่มีส่วนสัดงดงามมาก เรือนร่างอันอวบอ้วนมีแต่กางเกงในและเสื้อยกทรงเท่านั้น มาตามของเปียร์เต้นระบำปลายเท้ายังได้ไม่ทันจบเพลง หล่อนก็ล้มลงกลางห้องเพราะความมึนเมา

ประภาหวัระเบาๆ

“พอแล้วของเปียร์ เธอดี้มมากแล้ว ฉันคิดว่าเธอขึ้นไปนอนดีกว่า”

มาตามของเปียร์สิ้นศีรษะ

“ฉันไม่นอน คืนนี้ฉันไม่นอนเด็ดขาด ฉันจะเต้นรำกับเพื่อนๆ ของฉัน” แล้วหล่อนก็ลุกขึ้นเดินสะเงาะสะแงะไปหาเสี้ยกิมหงวน ยกมือทั้งสองข้างกอดคออาเสี้ยแล้วโพรยยิ้มอย่างยียวน กล่าวกับกิมหงวนเป็นภาษาอังกฤษ “เต้นรำกับฉันอาเสี้ย เต้นแทงโกกับฉันเถอะ”

กิมหงวนค่อยๆ เกาะมือมาตามของเปียร์ออก แล้วตอบหล่อนด้วยภาษาไทย

“อย่าเลยมาตาม ถ้าคุณจะเต้นรำกับผมละก็ไปนั่งผ้าผ่อนให้เรียบร้อยเสียก่อน นั่งกางเกงลิงตัวเดียวอย่างนี้เสียได้มาก”

มาตามสาวค้อนเสี้ยกิมหงวนแล้วหล่อนก็เดินเข้ามาหานิกร แต่นิกรรีบวิ่งจืดออกไปทางหลังตึก เพราะกลัวว่าหล่อนจะขอเต้นรำกับเขา

นายกาลาแมเม็ตเดือดดาลเมียของเขาอย่างยิ่ง เท่าที่หล่อนทำให้เขาต้องอับอายขายหน้า เจ้าหนุ่มฝรั่งเศสเดินเข้ามาหาเมียของเขาด้วยใบหน้าถมึงทึง

“ของเปียร์ ขึ้นไปนอนเดี๋ยวนี้”

แม่สาวงามสิ้นศีรษะ

“ฉันยังไม่ขึ้น ฉันจะสนุกกับเพื่อนๆ ของฉัน เธอไม่ต้องมายุ่งกับฉัน ถ้าหากว่าเธอขึ้นขัดขวางความสุขของฉันกลับไปฝรั่งเศสฉันจะฟ้องหย่าเธอทันที”

มองสิเออร์ กาลาแมเม็ตหน้าจ้อย เขากลัวว่า มาตามของเปียร์จะฟ้องหย่าเขาจริงๆ ดังนั้นจึงเดินมานั่งบนโซฟาข้างเจ้าคุณปัจฉิมนี้

แผ่นเสียงอีกแผ่นหนึ่ง เริ่มบรรเลงเพลงในจังหวะระบำปลายเท้าให้คณະพรรค ๔ สหายและท่านผู้ใหญ่ได้ชมลวดลายของหล่อนเป็นขวัญตา มาตามของเปียร์เต้นระบำปลายเท้าได้ดีมาก

เมื่อแผ่นเสียงจบเพลง แม่สาวงามชาวฝรั่งเศสก็รีบเดินเข้าไปในห้องสมุดที่บ้าน “พัชราภรณ์” ท่ามกลางเสียงตบมือของคณະพรรค ๔ สหาย โดยเฉพาะนิกรถึงกับยกมือเป่าปากลั่นชอบอกชอบใจในการแสดงระบำบัลเลต์ของหล่อน เสียงจ๊อกแจ๊กจ้อแจตั้งไปลั่นห้องโถง แผ่นเสียงที่ประภาใส่ไว้ในเครื่องได้บรรเลงครบแล้ว ประภาเดินเข้าไปปิดเครื่องรับวิทยุแล้วกลับมานั่งรวมกลุ่มกับเพื่อนเกลอของหล่อน

คณະพรรค ๔ สหายต่างเข้ามารุมล้อม มองสิเออร์ กาลาแมเม็ต ซึ่งกำลังนั่งหน้าบอญญไม่รับอยู่ข้างเจ้าคุณปัจฉิมนี้ บนโซฟา

“เก่งมาก คุณเม็ต “นิกรเอ๋ยปากชมด้วยน้ำในใจจริง “ในชีวิตของผม ผมเพิ่งได้ดูจ๊ำบ๊ะแบบแก้วลอยฟ้าวันนี้เอง นับว่าเป็นบุญตาของผมมาก”

อาเสียพูดเสริมขึ้น “เซฟของมาตามคุณแน่เหลือเกินให้คืนตาย ทั้งส่วนเว้นและส่วนโค้งเด็ดขาด มิน่าละ คุณถึงได้หลงเธอมาก”

พลกล่าวขึ้นบ้าง “ไม่มีอะไรน่า คุณกาลาแม เรากันเองทั้งนั้นอย่าได้นึกอวยพวกเราเลย”

ดร ดิเรกว่า “เมียของคุณเก่งจริงๆ ผมเคยดูระบำที่ไปที่สุดในอินเดียมาแล้ว ยังสู้เมียคุณเต้นบัลเล่ต์ไม่ได้ ขณะที่มาตามคุณกำลังเต้นระบำอยู่นั้น จิตใจของผมชุ่มชื้นขึ้นขึ้นอย่างน่าประหลาด”

นายกาลาแมเม็ตถอนหายใจเฮือกใหญ่

“ผมบอกแล้วว่าอย่าให้หล่อนดื่มเหล้า ของเปียร์ของผมไม่เหมือนคนอื่น ลงกินเหล้าเข้าไปแล้วหล่อนมักจะเป็นเช่นนั้นแหละ ที่ปารีส... ถ้าหากว่าหล่อนดื่มเหล้าเข้าไปละก็ กล่อนจะต้องเปลือยกายตัวล่อนจ้อนทีเดียว ยิ่งเมามากก็ยิ่งเปี๊ยะมาก”

นิกรพูดโพล่งขึ้นทันที “ถ้ายังงั้นผมเอาวิสกี้เพียวๆ ไปให้หล่อนดื่มอีกสักแก้วดีไหมครับ”

“พอแล้ว”นายกาลาแมเม็ตตวาดแว๊ด

คณะพรรค ๔ สหายหัวเราะครืน ก่อนที่ใครจะพูดอะไรอีก มาตามของเปียร์ก็เดินโซซัดโซเซออกมาจากห้องสมุด ร่างอันอวบอืดขาวผ่องของหล่อนยังอยู่สภาพเดิมคือ สวมกางเกงยัดแน่นเนื้อและเสื้อยกทรงกะเปาะเหลาะ แลเห็นหมดแทบทุกสัดส่วนในเรือนร่างของหล่อน

“ที่รัก” หล่อนพูดเสียงอ้อแอ้และยิ้มให้สามีของหล่อน “วันนี้เป็นวันที่ฉันมีความสุขมาก ขอให้เปิดจานเสียงอีกสักแผ่นเถาะ ฉันจะแสดงระบำบัลเล่ต์แบบล่อนจ้อนให้เพื่อนๆ ของฉันได้ชมเป็นขวัญตา”

นายกาลาแมเม็ตทำหน้าที่ชอบกล เขารีบลุกขึ้นยืนและกล่าวกับหล่อน

“เธอเมามากแล้ว ของเปียร์ ขึ้นไปนอนพักผ่อนดีกว่า”

หล่อนทำตาปริบแล้วหัวเราะ “ เปล่า...ฉันไม่เมาเลย” แล้วหล่อนก็เดินเข้ามาขึ้นข้างเตียงหงวนยกมือขวาประคองกอดเอวอาเสียของเรา

กิมหงวนถอนหายใจเฮือกใหญ่ เขาพูดกับหล่อนด้วยภาษาไทย

“อย่าล้อเล่นน่า มาดาม”

“หา คุณว่าอะไรคะ พูดอังกฤษหรือฝรั่งเศสซีคะ ดิฉันฟังภาษาไทยไม่ออก”

เสียงหงวนยิ้มแห้งๆ แกะมือหล่อนออกแล้วเดินเลี่ยงไปทางอื่น มาตามของเปียร์หัวเราะเสียงลั่นห้อง เดินเปะปะวนเวียนไปมา หยุดยืนเผชิญหน้าเจ้าแห้วแล้วยิ้มให้เจ้าแห้ว หล่อนถามเป็นภาษาอังกฤษ

“ฉันสวยไหม นายแห้ว”

เจ้าแห้วฟังไม่ออกก็ตอบส่งเดช

“เฮส เฮสออไรน์”

มาตามของเปียร์ก็มลงจูบเจ้าแห้วดังพอด

“ขอบใจมากที่ท่านชมฉัน”

เจ้าแห้วเยินวาบไปหมดทั้งตัว และแล้วก็ล้มลงกลางห้องสิ้นสติสมประดี คุณหญิงวาดมองเห็นมาตามของเปียร์เมามาก ท่านก็กล่าวกับสีนาง

“ไม่ได้การละเม้านัน พวกเจ้าช่วยกันพายนี้อันขึ้นไปนอนเถาะ ชักจะรุ่มร่ามใหญ่แล้ว ประเดี๋ยวแกเกิดขลังขึ้นมากแกฝ้าโง่งๆ เต้นระบำให้พวกเราดูก็แยเท่าอนัน”

๔ นางลุกขึ้นเดินเข้ามาหาเมียของนายกาลาแมเม็ต แล้วนันทาก็ยกมือจับแขนหล่อน กล่าวกับซองเปียร์เป็นภาษาอังกฤษ

“เพื่อนรัก ขึ้นไปต้มน้ำร้อนข้างบนเถอะ ฉันจะเดินกับเธอด้วย”

ก่อนที่แม่สวฝรั่งเศสจะพูดว่าอะไร ๔ นางก็ช่วยกันพาเดินขึ้นบันได้ไปชั้นบนของตัวตึก มองสิเออร์ กาลาแมเม็ตถอนหายใจโล่งอก ดีใจที่ ๔ นางช่วยกันต้อนเมียของเขาขึ้นไปนอน

ในวันพุนั้นเอง นายกาลาแมเม็ตก็พาภรรยาอดรักของเขาเดินทางกลับประเทศฝรั่งเศส คณะพรรค ๔ สหายและท่านผู้ใหญ่มากมายของเขา ได้พากันไปส่งที่สนามบินดอนเมือง

ไมตรีจิตที่มองสิเออร์ กาลาแมเม็ต ได้รับจากคณะพรรค ๔ สหายในครั้งนี้ เขาจะลืมเสียมิได้เลย.

-จบ-

พิมพ์ เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๒ ของสำนักพิมพ์ บรรณาคาร ราคาปกเล่มละ ๒ บาท